

שיחות קודש

שיעורים בספה"ק 'שפת אמת'
שנמסרו ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ויקהל פקודי – החודש – תשפ"א

©

כל הזכויות שמורות
אין להעתיק ללא אישור
בכתב מהמוציא לאור.

טלפון להערות ותיקונים:

0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

מכון נתיבות

החסידות - ספינקא

רחוב הרב יעקב

לנדא 11

בני ברק

הקונטרס יצא לאור
על ידי הרב יצחק טווערסקי
שליט"א

ז..... פרשת ויקהל פקודי - ההודש

ז..... שיעור א'

ז..... כל אחד חשב אולי הכסף שלו לא נכנס למשכן

ז..... עבודת האדם לדעת שהרצוי הוא סיבה ולא מציאות

ז..... אפילו שאי אפשר להוציא את הרצוי לדעת שזה רצון הבורא

ז..... אפילו שלא יודעים איך לחשוב לדבר ולעשות אבל את הרצון לא מכבים

ח..... הרצונות של בני ישראל היו הרבה יותר ממה שהביאו למעשה

ח..... הקב"ה רוצה את הרצון שלנו אפילו שאי אפשר להוציא בפועל

ח..... עבודת האדם לקשר את הפרט לכלל

ח..... כל יהודי יש לו אות בתורה ועל ידו מתחברים לכלל

ח..... הקב"ה מבקש מאדם את המקסימום רצון שהוא יכול לתת

ט..... את הרצון במחשבה לא צריכים לכבות אף פעם

ט..... כל פעולה שיהודי עושה זה לדורות הבאים

ט..... הכוח שהיה אז נמצא עד עצם היום הזה

ט..... משכן העדות הוא עדות לכל הדורות

ט..... אי אפשר לבטל את אהבה בין בני ישראל להקב"ה

י..... על ידי התרומה אנו מוציאים את אהבה מכוח אל הפועל

י..... לפי תשוקת האדם מעוררים את הרצון להקב"ה

י..... האבות הקדושים השקיעו כוחות בשבילנו

י..... אברהם אבינו עבד לא רק בשבילו אלא בשם כל ישראל

י..... אדם שעושה מצות ומעשים טובים זה משפיע עליהם ומתקנם

יא..... רק יהודי יכול להגיע לשורש עד האבות הקדושים

יא..... אדם יכול תמיד לחזור בתשובה להקב"ה

יא..... לפני החטא העגל לא היו צריכים משכן בפועל ממש

יא..... תיקון על החטא הוא על ידי עשיות משכן בפועל

יא..... לפני החטא לא היינו יכולים לקרב כל דבר גם במעשה

יב..... אחרי החטא צריכים נדבה בכסף זהב ונחושת

יב..... בני ישראל מסרו נפשם ועשו את העגל

יב..... עיקר עבודת האדם להכניס את הקב"ה במקום הכי מגושם

יב..... אדם שעושה פעולות הקב"ה מכניס לו חכמה ודעת

יג..... בדורות הראשונים הכניסו מוחין לדורות האחרונים

יג..... עד היום הזה יש לנו כוח לעורר הדורות שהיו ושהיה

יד..... שיעור ב'

יד..... אדם שמשיג משהו הוא צריך לדעת שזה לא יותר מדמיון

יד..... דברי המדרש על ראו קרא ד' בשם בעלאל

יד..... אין מושג של אחדות רק ברוחניות

יד..... כל אחד צריך לשום את המדרגות שלו על השולחן ואז להתאחד

טו..... עבודת האדם להתבטל לכלל ולמשוך מהכלל לפרט

טו..... אפילו שזה רק דמיון אבל זה אמת לאמתו

טו..... הקב"ה נמצא בפיך ובלבבך לעשותו

טו..... שמי אתה מבקש לידע, לפי מעשי אני נקרא

- טו..... לראות את הקב"ה אי אפשר אבל אפשר להסתכל על הרים וגבעות ולומר מי ברא אלה
- טז..... כשבני ישראל אינם באחדות הקב"ה נקרא אלה
- טז..... אצל הקב"ה נמצא הכל ובכל מקום הקב"ה נמצא
- טז..... אדם שחי בפרוד אז כולם בפרוד
- טז..... יש שלושה קשרים, בני ישראל בתורה, הקב"ה בתורה, בני"ה בהקב"ה
- יז..... התורה מקשר בין בני ישראל להקב"ה
- יז..... בני ישראל ממשיכים אלקות לכל מעשה בראשית
- יז..... אדם צריך לקשר את כולם להקב"ה
- יז..... אין שלימות בעולם, או שאתה חי בשקר או בהכחשה
- יז..... היצר הרע מחפש לנתק אותך מהכלל
- יח..... כל אחד יש לו תפקיד מיוחד לזה הוא נשלח לעולם
- יח..... הקב"ה צריך את הפרט כי עולם חסד יבנה
- יח..... אדם צריך לדעת מה הכיוון שלו או למעלה או למטה
- יח..... עבודת האדם להעלות כל הברואים למעלה
- יט..... בני ישראל הם יכולים לברר מלכותו יתברך
- יט..... בני ישראל עושים שלום במרומיו
- יט..... ברגע שיש אחדות יש התחדשות
- יט..... אחרי החטא העגל התיקון הוא רק בפועל ממש
- כ..... התפקיד של יהודי הוא להיות עם הציבור ביחד
- כ..... עיקר האחדות הוא הבא מקיבוץ הרבה פרטים
- כ..... כל אחד יש לו זמן שמתעורר אצלו הרצון
- כ..... קודם החטא היו דבוקים באחדות
- כא..... לבקש מהקב"ה הראני ד' דרכך

שיעור ג'.....

- כב..... קידוש החודש תלוי איך אתה מסתכל על החודש
- כב..... השגחה משתנה לפי הדביקות
- כב..... כל ראש חודש יש התחדשות חדש
- כב..... הקב"ה מחדש את העולם בתורה
- כג..... עבודת האדם הוא לדעת שכל יום יש בו חידוש מיוחד
- כג..... כמה שאדם רוצה לראות ככה הוא רואה
- כג..... בחודש ניסן הוא התחדשות המגולה ומבורר בלי הסתר
- כג..... יש זמנים שרואים יותר ויש זמנים שרואים פחות
- כג..... גוי יכול לחיות רק חיצונית ומקרה
- כד..... יש שתי מפתחות, אחד שייך להקב"ה ואחד לבני ישראל
- כד..... שבת הוא מהקב"ה וראש חודש הוא מבני ישראל
- כד..... היסוד של חסידות הוא לחיות עם הפנמה ועם נפש בכל דבר
- כד..... בתשרי היה בריאת העולם בטבע ובניסן מעל הטבע
- כה..... כל שנה בחודש ניסן הקב"ה בוחר בנו מחדש
- כה..... עם כוונה פנימי עושים כל מצוה לשם שמים
- כה..... כל שבת מקבלים רצון לעוד שבוע
- כה..... בשבת הקב"ה פותח לכולם את הרצון
- כה..... יש סדר מיוחד לניסים

- כו עבודת האדם הוא לדעת שהבלתי גבול מנהיג את הגבול.....
- כו עיקר הסדר הוא מעל הטבע.....
- כו עבודת האדם הוא לדעת שהטבע הוא ג"כ נס כמו הנס בעצמו.....
- כו דברי המדרש על פסוק אלה תולדות השמים והארץ.....
- כז אם בזה אתה לא מבין בהקב"ה אתה מבין.....
- כז אדם שחי באמונה יראה את הקולות.....
- כז אדם שחי עם הקב"ה הוא שמח.....
- כז להיות סגור או פתוח תלוי באדם עצמו.....
- כז אדם לא יכול להגיע עד הסוף אלא לקל גומר עלי.....
- כז ליל הסדר הכוונה שהניסים הם סדר העולם.....
- כח הקב"ה ברא יום מיוחד שזה שבת.....
- כח בעולם הזה נמצא התגלות מימים הקודמים.....
- כח אין שבת שדומה לשני.....
- כט בכל שבת יש סדר מיוחד שאין אותו בשבת אחרת.....
- ל שיעור ד'.....
- ל איפה שהמוח שלך נמצא שם אדם נמצא.....
- ל ברגע שמתאחדים אפשר לשיר אותו ניגון.....
- ל אדם שחי באחדות עם עצמו הוא חי באחדות עם כולם.....
- ל אדם שחי באחדות מגיע למנוחת הנפש.....
- לא התכלית הוא להתחבר לכלל בחזרה.....
- לא אחד שהוא באחדות עם כולם יהיה לו כוח להיות באחדות עם עצמו.....
- לא העיקר שאדם לא יעזוב את המקום שלו.....
- לא עבודת האדם הוא להמשיך השראת השכינה במעשה ממש.....
- לב חנוך היה תופר מנעלים והיה מיוחד אז יחודים.....
- לב שבת נותן לאדם כוח לחיות עם הקב"ה.....
- לב אחרי החטא העגל נשאר נשמע בלי נעשה.....
- לב יש זמנים שאז אדם יכול למצוא את עצמו.....
- לג בחודש ניסן אפשר לקבל מוחין גדולים.....
- לג עיקר עבודה הוא לעשות מארץ שמים.....
- לג יש חדש ויש התחדשות.....
- לג אדם שחי עם הקב"ה הוא תמיד בהתחדשות ומעל הטבע.....
- לד על ידי השלילי מגיעים לדעת שכל דבר מאת הקב"ה.....
- לד מי שחי בדרך לא מזדקן אף פעם.....
- לד עבודה שלנו הוא להתרומם ולרומם כולם.....
- לד בבריאת עולם הגשמי אין חדש תחת השמש.....
- לה בשבת רואים את ההתחדשות עוד יותר.....
- לה כל מה שיהיו במשך השבוע מגיע כבר שבת לפני זה.....
- לה דברי המדרש על השמש והירח.....
- לה הבעיה של השמש כי הוא חושב שהוא אור בעצם.....
- לה הירח יודע שאין לו אור מעצמו.....
- לו בלילה עולים לעולם הבריאה.....
- לו בגלל שהשמש לקח לעצמו ממילא הוא לא מאיר בלילה.....

- לז..... ברגע שלוקחים לעצמם שם נופלים
- לז..... יהודי איפה שלא הולך שם החיות שלו
- לז..... דבר חדש ברגע שזה יוצא מהמפעל הוא כבר ישן
- לז..... צריכים לקחת דרך מהיצר הרע
- לז..... בפסח אנו יוצאים עד אפס ומקום הכי נמוך
- לח**..... **שיעור ה'**
- לח..... אדם שרוצה עוד שם מתחיל הבעיות שלו
- לח..... משה רבינו הבין שזה לא שייך אליו
- לח..... לפי האמונה ככה מקבלים פרנסה
- לח..... הברכה שולטת רק בדבר שאינו מנוי
- לח..... ברגע שיש אחדות יש ברכה אפילו בדבר מנוי
- לט..... משה רבינו קישר את המשכן למטה עם המשכן למעלה
- לט..... ככל שמתרחקים מתרבים
- לט..... כימה שהעולם יותר קטן השמחה יותר גדולה
- לט..... ככל שמתקרבים מתמעטים
- לט..... אדם שחי עם אמונה אין בעיה לספור
- מ..... משה רבינו היה עסוק בעבודה ובמקור של כל דבר ששם הברכה
- מ..... אדם שחי עם הקב"ה לא משנה באיזה מצב הוא נמצא הכל אחד
- מ..... אדם שיש לו חשבונות רבים אין לו כלום
- מ..... כל זמן שלא משנים מה זה שמחה לא מגיעים לשם
- מא..... עשירות נמדד לפי האיכות ולא לפי הכמות
- מא..... אדם צריך לדעת מה המטרה שלו בשביל מה הגיע לעולם
- מא..... נסכים נקרא שזה מכוסה ולא מגולה
- מב..... עשירות מתקיים על ידי שזה סוד
- מב..... נכסיו נקרא המחשבות הטמונים בלב האדם
- מב..... הפנימיות של אדם הוא מכוסה ולא מגולה
- מב..... אדם שכוונתו לשם שמים הוא דבוק אל האמת
- מב..... הדרך איך מתפללים
- מב..... אפילו שהקב"ה מרים אותך לא לקחת לעצמו שום דבר
- מג..... אדם צריך לקשר עצמו איפה שהוא נמצא
- מג..... לקחת את הרברים הנפרדים ולהחזיר אותם להקב"ה
- מג..... שבת זהו מקור הברכות
- מג..... אדם שדבוק בשורש שם יש שלום
- מד..... אדם שחי עם הקב"ה יש לו כוח להמשיך ברכות למטה
- מד..... צריכים להכיר את הגבולות בין הגוף לנפש וזה סוד העלחה

פרשת ויקהל פקודי - ההודש

שיעור א'

יום א' כב' אדר

איתא בשפ"א (ויקהל - תרמ"ו) בפסוק והמלאכה היתה דים כו' והותר. מקשים העולם דב' לישני סתרי אהדדי, דים והותר. אם יש מספיק זה לא הותר, ואם יש יותר זה לא דים.

כל אחד חשב אולי הכסף שלו לא נכנס למשכן

אלא הרה"ק רבי יהושע אשר מפוריסוב זי"ע אמר שלעולם היה יותר מה שהיה צריכים, אלא זה נקרא דים, כי אם היה בדיוק אז כל אחד היה יכול להסתובב ולומר שמהכסף שלו עשו את המשכן, ועכשיו שנשאר אז כל אחד פחד אולי מהכסף שלי נשאר בחוץ ולא הכניסו אותו למשכן.

עבודת האדם לדעת שהרצוי הוא סיבה ולא מציאות

ויובן הענין על פי פשוטו, דברנו מזה כמה פעמים שיש רצוי ומצוי, לא תמיד המצוי יכול להגיע לרצוי, ואז או שנשבר ומספיק לרצות או שנכנס להפקרות ומתחיל לעשות דברים שבעצם הוא לא מסוגל לעשותו, והדרך השלישית הוא להיכנע דהיינו תשאיר את הרצון שלך מעבר למצוי וזה בשביל תפילה אמונה ובטחון ובשביל מוטיבציה, אבל אל תכבה את הרצון אלא בטל רצונך מפני רצונו, הרצון שבפועל אדם צריך להחליט שזה לא מצוי אלא סיבה מאת הקב"ה וככה הוא רוצה שיהיה הרצון שלך בפועל ממש, ובכוח תמשיך לרצות ולא לכבות אותו.

אפילו שאי אפשר להוציא את הרצוי לדעת שזה רצון הבורא

מה אני בורא אף אתה תהא בורא, גם אני לא מכבה את הרצון בראתי את העולם מאין סוף ב"ה וצמצמתי את עצמי בתוך העולם אבל לא כביתי את הרצון שלי, אף אתם בני ישראל תעשו אותו דבר שיהיה לכם רצונות אין סופיים אבל לפעמים זה לא בדיוק תואם את המציאות ולפעמים להיפוך, אבל אתה צריך לדעת שכרגע זה מה שהקב"ה רוצה שיהיה לך בפועל, והעיקר לא לכבות את הרצון בכוח.

אפילו שלא יודעים איך לחשוב לדבר ולעשות אבל את הרצון לא מכבים

ומה אנחנו מרוויחים מזה שהרצון בכוח הוא אין סוף אם ממילא זה לא בפועל ממש, אלא חישב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה, הקב"ה כבר יעשה מהרצונות שלך משהו, ולא תמיד מה שאתה רוצה חייב להיכנס שזה יהיה בפועל ג"כ, יש מחשבה דיבור ומעשה, כ"ק אמו"ר זצ"ל היה אומר לא כל מה שחושבים צריכים לדבר, ולא כל דבר שמדברים צריכים לעשות, אותו דבר כאן לא כל דבר שאתה רוצה חייב להיות בדיבור, ולא כל דבר שאתה מדבר חייב להיות במעשה, אם אתה יכול אז אתה יכול ואם אתה לא יודע איך לחשב את זה או איך לדבר את זה או איך לעשות את זה בשביל זה לא צריכים לכבות את הרצון ואפשר להשאיר אותו פתוח, כי לקל גומר עלי הקב"ה כבר יגמור לך מה שאתה צריך.

הרצונות של בני ישראל היו הרבה יותר ממה שהביאו למעשה

וזה הכוונה דים והותר, מצד אחד בני ישראל הבינו שיש להם גבול עד איפה אפשר לחשוב לדבר ולעשות, אבל הרצונות שלהם היה הותר והותר והרבה יותר ממה שהיה בפועל במשכן ממש. **כי לא כל המעשים עולין בשלימות למעלה לגמור הפעולה כפי רצון האדם.** לפעמים הרצוי והמצוי לא תואמים בדיוק, המצוי הוא מוגבל והרצוי לא מוגבל וממילא המעשים לפעמים לא מגיעים עד שלימות רצון האדם.

הקב"ה רוצה את הרצון שלנו אפילו שאי אפשר להוציאו בפועל

מול זאת מגיד הכתוב, **כי היתה די במלאכת הבאת הנדבה להיות נעשה כל המלאכה של המשכן, והותר כמה שלא עלה לעובדא בפועל.** אבל הקב"ה רוצה את הרצון שלך אפילו שאתה לא יכול לעשות בפועל ממש.

עבודת האדם לקשר את הפרט לכלל

וכולי האי ואולי נזכה גם אנחנו מכל עבודות האדם לזכות להיות לו נקודה ומשהו חלק בכללות עליות כנסת ישראל למעלה למעלה. יש פרט וכלל, הפרט הוא חלק מהכלל הפרט הוא המציאות והכלל הוא הרצון, זה שאתה רוצה ואתה לא יכול ליישם אותם זה לא מוריד מהכלל, כי ברגע שאתה יודע שהפרט בא מהכלל אז אתה מקשר כל דבר שאתה עושה לכלל, ולא רק הרצון שלך להקב"ה אלא גם הרצון של כולם להקב"ה בשם כל ישראל.

כל יהודי יש לו אות בתורה ועל ידו מתחברים לכלל

א"כ דבר ראשון צריכים לחבר את הפרט לכלל, ומי צריך לעשות אותו זה אדם בעצמו, כי יש את הפעולה בפועל שאתה יכול לעשות ויש את הרצון שהייתי רוצה לעשות, אבל העיקר לא לנתק את זה אחד מהשני, כי ברגע שאתה מנתק את עצמך מזה אתה מנתק את עצמך ואת כל כלל ישראל. יש בתורה שישים ריבוא אותיות, ונגד זה יש שישים ריבוא אנשים בבני ישראל, א"כ כל אחד מקושר לאיזה אות בתורה, וברגע שאדם לא מכבה את הרצון שלו אז הוא מתחבר בחזרה לכלל.

הקב"ה מבקש מאדם את המקסימום רצון שהוא יכול לתת

איתא ברש"י על הפסוק הנ"ל: ומלאכת ההבאה היתה דים של עושי המשכן, לכל המלאכה של משכן, לעשות אותה, ולהותר. ומסביר השפ"א **זה שכתוב רש"י ולהותר, כלומר, שגם המותר היה בהכרח להשלמת המלאכה, ומכל רוב הנדבות נתברר חלק גבוה להיות נגמר המלאכה.** דהיינו היות שהיה כאן רצון שלא יכולתי לעשות, ומי גומר את הרצונות האלו, הקב"ה, וככה זה בכל דבר הקב"ה מבקש ממך מקסימום רצון מקסימום מחשבה ודיבור ומעשה אבל רק מה שאתה יכול, וברגע שזה נעצר המעשה זה לא אומר שאי אפשר לדבר מזה, וכמו הסיפור של הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע עם אחיו הרה"ק הרבי ר' זושא זי"ע שהיו פעם בבית הכלא, והיה שם בית הכסא ולא יוכלו להתפלל ולהניח תפילין, אמר אז הרה"ק רבי זושא זי"ע שאותו רבש"ע שאמר להניח תפילין אותו רבש"ע אומר עכשיו לא להניח ואפשר לפחות עכשיו לשמוח עם זה.

את הרצון במחשבה לא צריכים לכבות אף פעם

והעיקר לא לכבות את הרצון. אותו דבר המחשבה והדיבור וכן הלאה. ועוד מעט הוא יסביר שאפילו היום אחרי חטא העגל תמיד אפשר להשאיר את המחשבה פתוח עם הקב"ה איפה שיהודי רק נמצא בעולם. וזה כל החסידות בעצם להפעיל את המחשבה ולא לכבות אותו אף פעם. וזה מה שאמר הרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז זי"ע טוב טוב לעולם מי שלא היה בתוכך, וטוב טוב מי שהיה בתוכך ולא היה אצלך. דהיינו אולי במעשה אני לא יכול אבל במחשבה אפשר ואת זה הקב"ה רוצה מאתנו.

כל פעולה שיהודי עושה זה לדורות הבאים

עוד יתכן לפרש והותר, לדורות. לכאורה בשביל מה צריכים בכלל את והותר, לפני זה הוא אמר בשביל לקל גומר עלי בשביל להתחבר לכלל ובשביל להתחבר להקב"ה, עכשיו הוא מוסיף שזה ג"כ לדורות, כל פעולה שאדם עושה הוא צריך לדעת שזה מגיע מכוח האבות, הם הכניסו הרבה מחשבה בכל דבר אבל לא היו צריכים זאת לעצמם ועשו זאת בשבילנו, הותר נקרא שזה נשאר לדורות הבאים אחרך.

הכוח שהיה אז נמצא עד עצם היום הזה

איתא בשפ"א (פקודי תרנ"ד) ושמעתי מפי מו"ז ז"ל שביאר הענין, כי זה המותר נדבה שלא נעשה ממנו בנין, אם כן נשאר זה המותר לדורות, אפילו כשאין מקדש, אף על פי כן רצון ונדבת בני ישראל לעולם קיימת, כמו שכתבנו מזה בענין נרות חנוכה, עיין שם. ועוד איתא (חנוכה תרמ"ה) איתא במדרש כי בחנוכה יש עוד הארה ממעשה המשכן שנגמר בכ"ה בכסליו, ושילם הקב"ה ליום זה היום טוב דחנוכה. והענין, דאיתא כל מצות שקיבלו עליהם בשמחה עדיין עושין בשמחה. ובאמת בכל נדבת המשכן ובית המקדש התנדבו בני ישראל בשמחה גדולה כמבואר בפסוק, ואם כן על כרחך שנשאר מזה לעולם גם אחר שחרב המקדש. היוצא לנו שהכוח שהיה אז נמצא עד היום הזה.

משכן העדות הוא עדות לכל הדורות

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. ולכן נקרא משכן העדות שהוא עדות לכל הדורות, כמו שאמרו חז"ל עדות הוא כו'. לא רק אז היה העדות אלא שזה עדות עד עצם היום הזה בשבילנו ממש. וכמו שכתוב בגמרא וכי לאורה הוא צריך, אלא עדות היא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל. ועד היום הזה הכלל שהיה תיקון עד סוף כל הדורות, וזהו עדות הוא לבאי עולם כו'. ולדורות שהשכינה שורה בישראל.

אי אפשר לבטל את אהבה בין בני ישראל להקב"ה

ובמדרש מים רבים לא יוכלו לכבות כו'. וז"ל המדרש: ויעשו כל חכם לב בעושי המלאכה את המשכן עשר יריעות. הדא הוא דכתיב מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, מים רבים אלו אומות העולם, שנאמר הוי המון עמים רבים כהמות ימים יהמיון, ואם היו מתכנסין כל אומות העולם לבטל את האהבה שבין הקב"ה לישראל לא היו יכולים, הוי מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, שנאמר ואוהב את יעקב. ונהרות לא ישטפוה, אלו האומות, שנאמר את מי הנהר העצומים והרבים את מלך אשור, אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז

יבזזו לו. אבל בני עשו לי מקדש של יריעות, וירדתי ושכנתי בתוכם, שנאמר ולא יכול משה לבוא אל אהל מועד וכבוד ד' מלא את המשכן.

על ידי התרומה אנו מוציאים את אהבה מכוח אל הפועל

איתא בשפ"א (תרמ"ט) כי האהבה והדביקות אשר קיבלו בני ישראל בהר סיני הוא חי וקיים לעולם, אבל על ידי החטא אינם יכולין להוציא מכוח אל הפועל אהבה הגנוזה. ולכן אחר החטא הוצרכו לזו הנדבה, ואחרי העגל עשו את המשכן, שבכוח התרומה הזו הוציאו הנדיבות והתשוקה והדביקות מכוח אל הפועל, ואז מוציאים מכוח אל הפועל הרצון שלך, עד שהמשיכו את השכינה למטה. וזה נשאר עד עצם היום הזה, כל פעם שאדם לומד ומתפלל אז אף אחד לא יכול לכבות את זה.

לפי תשוקת האדם מעוררים את הרצון להקב"ה

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. וכמו שראינו אחר החטא, מכל מקום היה נמצא הקדושה בפנימיות לבות בני ישראל, הפנימיות תמיד נמצא, וכשנתעורר הרצון ואהבת נדבה שבלבות בני ישראל, מיד נתקנו. ואיך אפשר לעורר הרצון הזה, אלא תלוי בתשוקה וברצון שלך כמה שאתה מוכן לנדב מעצמך, וכמו שאמרנו שהקב"ה שם אותך כפרט אבל העיקר להתחבר לכלל ולדעת שמשם אתה מגיע, אדם שנשאר בפרט הוא מנותק וכדי להיות מחובר הוא חייב להתחבר לבני ישראל ואז הוא מחובר לכלל, אבל להיות כל הזמן בכלל ג"כ אי אפשר כי אנחנו בעולם הזה, א"כ עבודת האדם הוא למשוך את עצמו להכלל ואז למשוך את כל הכלל שזה בני ישראל לכלל שזה הקב"ה.

האבות הקדושים השקיעו כוחות בשבילנו

כן הוא עדות לכל הדורות, לא רק בשבילך אלא לדורות הבאים אחריו, הגם שירדנו ירידה אחר ירידה, אם ראשונים כמלאכים אנו כבני אדם ואם הראשונים כבני אדם אנו כחמורים, עם כל זה נמצא בנו נקודת אהבה להשי"ת, האבות הקדושים השקיעו כוחות עצומים לא בשבילם אלא בשבילנו, למען אשר יצווה את בניו ואת ביתו אחריו.

אברהם אבינו עבד לא רק בשבילו אלא בשם כל ישראל

איתא בקדושת לוי (וירא) דשורש הדבר דהכתוב מספר צדקתו של אברהם, דהנה כל העבדות של אברהם שעשה ועבד את השם באהבה ובשכל גדול, הכל היה מעט בעיניו, ולא היו נחשבים לו נגד טובות השם והניסים שנעשה עמו, ולכך לא היה די בעיניו, ואמר בלבו אף אם אתקן את עצמי בכל מיני עשיות ועובדות טובות, מה אני, גלל כן התיישב את עצמו שאין זה מספיק מה שאני לבדי מקיים את המצוות בשכל גדול, רק הכניס עוד כוונה אחרת במחשבתו, כשהיה מקיים איזה מצוה לעשותו בשם כל ישראל, דהנה כל ישראל היו כלולים במחשבתו ובמוחו של אברהם, כי הבן הוא גנוז בכוח האב.

אדם שעושה מצות ומעשים טובים זה משפיע עליהם ומתקנם

והנה במוחו של אברהם היה שורש וכלל מכל כנסת ישראל, וזרע אברהם הבאים אחריו כל דור ודור עד עקבא דמשיחא. הרה"ק מבעלזא זצ"ל אמר על הפסוק יוסף ד' עליכם ועל בניכם, אדם שעשה עבירה זה יכול להזיק על הדורות הבאים אחריו, וגם הפוך ברגע שאדם

עושה מצוות ודברים טובים זה ג"כ יכול להשפיע עליהם ולתקנם. **ואם כן כשעשה איזה מצוה עשה עם כל הכוחות שלו, ועם כל הענפים העתידיים להתפשט ממנו, ועד היום הזה אם קל לנו לעשות משהו זהו בזכותם, כי עשינו זאת בכוח ביחד עם אברהם אבינו לפני אלפי שנים. ועכשיו בפועל זה הרבה יותר קל לעשות.**

רק יהודי יכול להגיע לשורש עד האבות הקדושים

האור החיים הק' אומר על הפסוק כמעשה ארץ מצרים וכמעשה ארץ כנען, שגוי לא יכול להגיע לשם, אבל יהודי צריך לדעת שהשורש שלו מגיע עד האבות הקדושים, ומשם אפשר לקבל את כל השפעות טובות. וזה מתי יגיע מעשי למעשי אבותי יגיע הכוונה להאמין שזה נמצא ואז אפשר להוציא משם דברים טובים.

אדם יכול תמיד לחזור בתשובה להקב"ה

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. **עם כל זה נמצא בנו נקודת אהבה להשי"ת, אשר בכל עת יכולין לחזור לעלות אל אבינו שבשמים.** כרחוק מזרח ממערב הרחיק ממנו את פשעינו, בשנייה אחד אדם יכול לחזור בחזרה להקב"ה.

לפני החטא העגל לא היו צריכים משכן בפועל ממש

והנה לעשות משכן להשי"ת אינו באקראי, לפני החטא העגל לא היו צריכים לעשות משכן בפועל, אלא זה לבד שכל אחד היה חי בכוח שיש הקב"ה בעולם, ואז היה ושכנתי בתוך כל אחד ואחד, אבל אחרי חטא העגל מאז אי אפשר כבר לעשות דברים בכוח וצריכים בפועל ממש, וממילא צריכים משכן בפועל, אבל זה לא טעות מה שקרה כאן אלא הקב"ה עשה את זה בכוונה כי ומלאה הארץ דעה את ד', וגם בארציות וגם בכל דבר פשוט שאדם עושה רצון הקב"ה הוא שיראו אותו שם.

תיקון על החטא הוא על ידי עשיות משכן בפועל

א"כ לולי חטא העגל לא היו צריכים שום דבר למעשה והיה מספיק לעשותן בכוח, כי היות שהיינו כ"כ רוחני לפני זה היינו יכולים להתגשם מעולם הזה, וכמו שאם מלאך נכנס לעולם הוא מתגשם מיד מרוב קדושה שיש לו, אבל עכשיו התיקון הוא להגיע למעשה בפועל ממש, אבל במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד בו, ובגלל שירדנו לכאלו מקומות נמוכים וגם שם שמענו את הקב"ה ולא התנתקנו ממנו, בכוח זה עד היום הזה כל אחד איפה שנמצא אפילו בעקבתא דמשיחא אנו יכולים תמיד לתת את הנקודה עד האבות הקדושים ולחזור בתשובה ולהקב"ה.

לפני החטא לא היינו יכולים לקרב כל דבר גם במעשה

והנה לעשות משכן להשי"ת אינו באקראי, ובוודאי תיקנו אבותינו במעשה המשכן כל בחינת העשיה עד סוף כל הדורות. וזה נקרא והותר שאבות הקדושים עשו פעולה אבל לא רק בשבילם אלא עד סוף כל הדורות כל אחד שיעשה משהו יהא נקרא כאילו שהם עשו אותם וזה עם הכוח שלהם שעשו את זה אז. וכאשר חכמים הגידו כי לא היו ראויין לאותו מעשה רק להורות תשובה, כי למדריגה הראשונה שהיה בקבלת התורה לא היה לנו ח"ו כוח

להתקרב, ולא היה אז מצב לקרב כל דבר שבעולם הזה להקב"ה, וזה היה יכול להיות רק בכוח ובמוח אבל לא במעשה.

אחרי החטא צריכים נדבה בכסף זהב ונחושת

ואחר החטא שהיה התיקון על פי אלה המעשים, עכשיו היום אנחנו לא יכולים לתקן בכוח לבד וחייבים להגיע למעשה ולעשות פעולה של נדיבות לשני, ואיזה מעשים היה אז, אלא כמו שכתוב כל נדיב לבו כו' זהב וכסף כו', לפני החטא היה מספיק נדיב לבו ואחרי החטא מאז צריכים זהב כסף ונחושת בפועל ממש.

בני ישראל מסרו נפשם ועשו את העגל

האמרי חיים זצ"ל שהקב"ה לא מסתדר עם היצר הרע, הוא מסית כל הזמן את בני ישראל ויש לו עבודה להשתיק את הקטרוג מעל בני ישראל, עד שהקב"ה החליט ואמר לבני ישראל אני לא רואה דרך איך להסתדר אתו ובבקשה תעשו לי עגל ואז אני יכול להראות לו כשיגיע שאני מוחל לכם עכ"ז וככה יגמר את כל הקטרוג שיש לו עליכם. והיה אומר בשם הקדושת לוי שבני ישראל מסרו את נפשם ועשו עגל ואחרי זה הקב"ה מחל להם ואז השטן החליט שהוא לא יכול יותר. ועד עכשיו הכל היה רק בכוח ומעכשיו עושים הכל בפועל ממש. וכמו שאמרנו שיש פרט וכלל ועבודת האדם לבטל את עצמו שהוא הפרט לכלל, וגם לקרב את כל העולם שזה הכלל להקב"ה שהוא ג"כ כלל.

עיקר עבודת האדם להכניס את הקב"ה במקום הכי מגושם

פירוש, שמקודם היה העבודה ברוחניות בלבד כמלאכי השרת, מהאט נאר געמוחט, ועתה יביאה באמצעות תרומה זו זהב וכסף ונחושת. שזה להביא תרומה להקב"ה דווקא על ידי גשמיות. אומרים ונזכה לישיב בסוכות עורו של לוי, לכאורה מהו הכוונה בזה. אלא לוי, זה הבריאה הכי מגושם שיש בבריאה, ולעתיד לבוא יהיה לנו את הכוח להכניס הוי-ה אדנ"י גם בתוך כזה מקום גשם וגם שם נראה עין בעין את הקב"ה. ועל ידי זה נתעלו כל המדריגות התחתונות. א"כ כל פעם שהקב"ה מביא אותך למקום נמוך אומר ר' אשר שזה לא בשבילך אלא כדי לעזור לאחרים. ושתוכל לומר הייתי שם ויצאתי משם, הקב"ה התגלה אלי שם וראיתי שגם שם ידך תנחני מבטן שאול שועתי אליך, וזה התפקיד של יהודי לדעת שאין מקרה בעולם והכל סיבה מאת המסבב כל הסיבות. וכאשר תיקנו כל הקומה זכו להשראת השכינה. ולא רק להם בעצמם אלא עד עצם היום הזה אם יש לנו משהו זה בזכותם.

אדם שעושה פעולות הקב"ה מכניס לו חכמה ודעת

ובמדרש אשר נתן ד' חכמה בהמה כו', וז"ל המדרש: כל מי שנתעסק במלאכת המשכן נתן בו הקב"ה חכמה ובינה ודעת, שנאמר וכל איש חכם לב אשר נתן ד' חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות את כל מלאכת עבודת הקודש. ולא בבני אדם בלבד, אלא אפילו בהמה ובחיה, שנאמר חכמה ותבונה בהמה, בהמה כתיב, שנתנה חכמה באדם ובהמה. וביפה תואר איתא: בהמה כתיב, דמדלא קאמר בהם, דרשינן בהמה, וחיה בכלל בהמה, ויתכן דחיה ובהמה לאו דווקא, אלא כלומר בני אדם ריקים מחכמה כבהמה, וכדתניא מן הבהמה, אלו בני אדם הדומים לבהמה, והכי פירושו, שאפילו מי שלא היה לו שום דעת, על ידי שהתנדב לעשות במלאכה ניתנה בו חכמה. א"כ כל פעם שאדם עושה פעולה טובה אם זה פעולה של

נדיבות או עשייה בשביל הכלל, הקב"ה נותן לו דעת וחכמה אפילו שלפני זה היה בחינת בהמה.

בדורות הראשונים הכניסו מוחין לדורות האחרונים

פירוש, שהיה התיקון גם בנפש הבהמיות. א"כ והותר הכוונה שעשה כזה פעולה גדולה שזה נשאר עד עצם היום הזה, וכל פעם שאדם נכנס ללימוד ולאיזה עשייה טובה מיד יקבל הכל. וכן הוא בדורות, שאמרו חז"ל אם הראשונים כמלאכים אנו כבני אדם, וזה היה מדריגה ראשונה, עוד לפני חטא העגל, ואם ראשונים כבני אדם אנו כחמורים. וכמו בכל קומת איש, שיש מוח בראש ולמטה גוף החומר, כן דורות הראשונים היו המוחין לדורות האחרונים, כנ"ל. ויתכן גם כן הרמז בהמה כפשוטו, כי דורות אחרונים נכללו בהראשונים, והיינו כלולים בהם. בהמה הוא לשון בהם.

איתא בשפ"א (נצבים - תרנ"ד) ומכל מקום יש לכל איש ישראל חלק בו, שכל אחד מישראל כשמכניס עצמו לקבל עליו זה הברית, מעורר כל הדורות עמו שהיו ושיהיו.

עד היום הזה יש לנו כוח לעורר הדורות שהיו ושיהיה

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. אדם צריך לצאת עם חיזוק לכל מקום שמגיע ולא משנה באיזה מצב אתה נמצא, תיידע שיש לך את הכוחות להגיע לזה. הכלל, שהיה תיקון עד סוף כל הדורות, ואז זכו לשכון שכינתו ביניהם, כי אצלו יתברך עתיד והוא הכל אחד, לכן על ידי מעשה בזמן אי אפשר לזכות להשראת השכינה בו, כי אם זה היה בזמן של אז לא היו מוציאים שם ידיים ורגליים, אבל היות שהקב"ה עשה את זה רק בכוח שזה מעל הזמן, וזהו עדות לבאי עולם בו. ודו"ק. ועד היום הזה יש לנו כוח לעורר הדורות שהיו ושיהיו. וממילא כל מקום שאדם נמצא שיחפש לעשות שם חסד ונדבה, ולעזור לאחרים ואז הוא מתחבר בחזרה לאבות הקדושים, ודבר שני הוא משפיע לא רק לעצמו אלא לדורות הבאים אחריו.

שיעור ב'

יום ב' כד' אדר

אדם שמשיג משחו הוא צריך לדעת שזה לא יותר מדמיון

איתא בשפ"א (ויקהל - תרמ"ג) במדרש ראו קרא ד' בשם בצלאל כו', ואל מי תדמיוני ואשוח, מי יכול לדמות את עצמו להקב"ה, הלא הקב"ה אינו גוף ולא משיגי הגוף, ואם אדם כן משיג משחו זה לא יותר מדמיון. **אם כן יאמר קדוש, שאו מרום עיניכם כו' מי ברא אלה, בזכות אלה שמות בני ישראל, אלה החוקים כו', לפעמים בשם יקרא, ולפעמים שמות כו', עיין שם כל הענין.**

דברי המדרש על ראו קרא ד' בשם בצלאל

וז"ל המדרש: דבר אחר ראו קרא ד' בשם, הדא הוא דכתיב ואל מי תדמיוני ואשוח. בשר ודם אם מהלך באפלה ובא אדם והדליק לו את הנר אינו צריך להחזיק לו טובה, אם אתה לא תחזיר לו טובה הוא לא יעשה את זה עוד פעם, אבל הבריות ישנים ואני מעלה להם את האור ואינן צריכין להחזיק לי טובה, הוי ואל מי תדמיוני ואשוח.

דבר אחר אם כן, יאמר קדוש, שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, בזכות מי נבראו אלה תולדות השמים והארץ, ובזכות מי הם עומדים, בזכות אלה שמות בני ישראל, ואלה בזכות מי הם עומדים, בזכות אלה העדות והחוקים והמשפטים. המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא, וכתוב אחד אומר מונה מספר לכוכבים לכולם שמות יקרא, כיצד יתקיימו שני כתובים אלו. אלא כשהקב"ה מבקש לקרותם כאחד, הוא קורא לכולם שם אחד, וכשהוא קורא לכל אחד ואחד, בשמו הוא קורא אותו, מיכאל, גבריאל, לכך נאמר לכולם שמות יקרא. אין לי אלא למעלה, מנין אף למטון, שנאמר ראו קרא ד' בשם בצלאל.

אין מושג של אחדות רק ברוחניות

מסביר השפ"א עם יסוד גדול לכל הספר, שאדם צריך לנוע תמיד בין פרט לכלל, אם אני פרט אני רבים ולא מחובר לאחד, וברגע שאדם חוזר לשורש שם אנחנו אחד, א"כ אין מושג של אחדות רק ברוחניות ואין מושג של אחד רק על ידי ביטול לשורש, וברגע שמתבטלים לשורש שם לא נפרדים.

כל אחד צריך לשום את המדרגות שלו על השולחן ואז להתאחד

מסופר שהרה"ק רבי פנחס מקוריץ זי"ע הגיע לרבו הבעש"ט הק' ואמר אז: כל אחד הגיעו לכאן עם מדרגות שלו, אחד עם חכמה אחד עם תפילה אחד עם רוח הקודש, אבל עכשיו שכל אחד יניח את המדרגות שלו על השולחן ונשב ביחד כולם. וברגע שאחד ימשוך לעצמו את הנקודה שלו ויחשוב שבזה הוא יותר מהשני מיד אחד נפרדים אחד מהשני. כל החכמה הוא שכל אחד יוציא מה שהוא מסוגל להוציא מה שהשני לא מסוגל להוציא, כי כל אחד יש לו את התפקיד שלו בעולם, וכמו אותיות התורה שכל אות חשוב לעצמו ובלי אות אחד הספר תורה פסול, אבל האות לעצמו בלי שאר האותיות הוא ג"כ כלום.

עבודת האדם להתבטל לכלל ולמשוך מהכלל לפרט

דהיינו מצד אחד הוא צריך להתבטל לכלל, ומצד שני למשוך מהכלל לפרט מה שהוא יכול. וזה התפקיד של יהודי בעולם להיות אחד עם השני, וזה רק יהודי יכול לעשות גוי לא מסוגל להתאחד עם השני, וברגע שאנחנו מתאחדים אנחנו מעידים שיש הקב"ה בעולם, בשורש כולם אחד, וברגע שאנחנו שם מקבלים כוחות אדירים משם הוד והדר לפנינו עוז וחדווה במקומו, ברגע שאדם קשור להקב"ה הוא מקבל כוחות אין סופיים.

אפילו שזה רק דמיון אבל זה אמת לאמיתו

כי הנה השגת השי"ת מצד העצם אינו באפשרות, להשיג את הקב"ה אי אפשר, כי אינו גוף ולא משיגי הגוף ואנחנו לא יכולים להשיג אותו. ר' אשר היה משתמש הרבה עם הלשון שאומרים באנעים זמירות: 'אספרה כבודך ולא ראיתך', 'אדמך אכנך ולא ידעתך'. אפשר לספר ממך אבל אי אפשר לראות אותך, אפשר לדמות אותך אפשר לתת לך כינויים אבל אי אפשר להגיע אליך. 'דמית' אני יכול לדמיון 'הדר כבוד הודך'. 'גדלתך וגבורתך', זה שאתה גדול וגבור זה רק 'כנו לתוקף פעלתך', זה רק כינוי לזה. 'דמו אותך ולא כפי ישך', 'וישווך לפי מעשיך'. אני יכול לפי המעשים שלך להודות לך. 'המשילוך ברוב חזיונותי הכל הוא רק משל, 'הנך אחד בכל הדמיונות'. השפ"א אומר אפילו שזה רק דמיון אבל זה אמת לאמיתו, כי ברגע שיהודי הוא חלק אלוקי ממעל אפילו שזה רק דמיון זה אמת לאמיתו, כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותו.

הקב"ה נמצא בפיך ובלבבך לעשותו

הרה"ק מקאמרנא זי"ע אומר 'לא בשמים הוא' אל תתחיל לטפס לשמים ולייחד כוונות ויחודים, 'ולא מעבר לים הוא', 'ים' הוא ים התלמוד, אל תחשוב ששם הוא נמצא, אלא הוא נמצא 'בפיך ובלבבך לעשותו'. כל אחד יכול לבד להגיע לשם ולומר מי ברא אלה.

שמי אתה מבקש לידע, לפי מעשי אני נקרא

איתא במדרש אמר רבי אבא בר ממל, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה שמי אתה מבקש לידע, לפי מעשי אני נקרא, פעמים שאני נקרא בקל שקי בצבאות באלקים בדי, כשאני דן את הבריות, אני נקרא אלקים, וכשאני עושה מלחמה ברשעים, אני נקרא צבאות, וכשאני תולה על חטאיו של אדם אני נקרא אל שקי, וכשאני מרחם על עולמי אני נקרא ד', שאין ד' אלא מידת רחמים שנאמר ד' ד' אל רחום וחנון. הוי אהיה אשר אהיה, אני נקרא לפי מעשי.

לראות את הקב"ה אי אפשר אבל אפשר להסתכל על הרים וגבעות ולומר מי ברא אלה

כי הנה השגת השי"ת מצד העצם אינו באפשרות, רק על ידי הנהגתו יתברך את העולם, לדמות אותו להמשיל אותו והכל הוא וישווך לפי מעשיך ולפי הנהגת הקב"ה, ואז להביט פועל ד', כמו שכתוב שאו מרום עיניכם כו' מי ברא אלה, להגיע להקב"ה אי אפשר, אלא אדם מגיע למצב של לא נודע ושם אי אפשר לראות אותו ורק בטבע ואיפה שזה מסתדר לך שם אפשר לראות, וזה תכלית של יהודי בעולם. העיקר להסתכל על העולם על הרים וגבעות ואז להגיד מי ברא אלה, אבל לראות אותו בעצמו אי אפשר.

כשבני ישראל אינם באחדות הקב"ה נקרא אלה

שהוא אחר הצמצום של ההסתר ואחדות הנעלם בהתפשטות הנגלה, כשעלה ברצונו הפשוט לברוא את העולם עשה צמצום אחר צמצום לבוש אחר לבוש, ובלי הצמצום היה העולם חוזר לתוהו ובוהו, והקב"ה השאיר מקום פנוי ומשם משך קו וברא את העולם, ולמעשה היום הקב"ה נמצא בהסתר ואי אפשר לראות אותו, אמרת אחכמה והיא רחוקה ממני, אדם לא יכול להגיע לעצמות של הקב"ה. ונקרא אלה. בחטא העגל אמרו בני ישראל אלה אלקיך ישראל, אלה הוא לשון של נפרד, זאת הוא נקודה ואחדות, ואז בחטא העגל שהיו נפרד כתוב אלה, וברגע שבני ישראל נמצאים באחדות כתוב זאת.

אצל הקב"ה נמצא הכל ובכל מקום הקב"ה נמצא

ועל זה נבראו בני ישראל, הקב"ה ברא את העולם בשביל ישראל שנקראו ראשית, וברא את העולם בשביל דבר אחד עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו, ובראתי אותם בשביל תפקיד אחד לברר מלכותו יתברך ולקשר עולם בעולם, כמה שאתה משיג בעולם צריכים לדעת שיש מעל זה אינו מושג, ואז האינו מושג נהיה בשבילך מושג ואז אתה בעולם חדש, ואז אתה עדיין בעולם שזה נעלם, וככה צריכים לרכך את כל הפרטים עד שמכניסים כולם לכלל. בחב"ד אומרים אלקות איז אלעס און אלעס איז אלקות. מצד אחד אם אנחנו מדברים על הקב"ה שם הכל זה אחד, ואם אתה מסתכל על הפרטים בכל פרט נמצא אלקות, וממילא אם אתה רוצה למצוא אלקות בפרט אתה יכול לדמות אותו לכנות אותו להשוות אותו, אבל להכיר את אלקות בעצמו אי אפשר, וכמה שאתה מכיר יש עוד יותר למעלה.

אדם שחי בפירוד אז כולם בפירוד

הפרטים בהכלל. עבודת האדם הוא להביא את הפרטים לכלל, ואז הפרט משתנה וזה מאיר וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך, ואז איפה שהקב"ה נמצא שם לא ברעש ד', וכל אחד יכול למצוא את המקסימום שהוא יכול למצוא שם, אבל אדם שחי בפירוד וחי בגשמי הוא בעצמו חי בפירוד ובגשמי, ואז המשפחה שלו בפירוד והסביבה שלו בפירוד, כי הוא עסוק בליפות את עצמו כל הזמן, אבל אדם שחי בפנימיות נכון בחיצוניות הוא לא עושה כזה רושם אבל תדבר אותו שתי מילים ותראה שזה משהו אחר לגמרי.

יש שלושה קשרים, בני ישראל בתורה, הקב"ה בתורה, בני"ה בהקב"ה

שהבריאה על ידי עבודת בני ישראל, בריאה שהקב"ה ברא ברגע שמגיע יהודי שהוא חלק אלוקי ממעל יש לה דביקות והתקשרות, כולם בבני ישראל, היות שהוא חלק אלוקי ממעל אז הכוח שלו מגיע מעלה מעלה, ובני ישראל בהתורה, והתורה בהקב"ה. יש שלושה קשרים ישראל בתורה הקב"ה בתורה והתורה. הקב"ה כשרוצה להתגלות זה על ידי התורה, אנכי ר"ת אנא נפשאי כתבית יחבית, דהיינו הקב"ה מתגלה אלינו דרך אותיות התורה, אבל זה רק משל להגיע לנמשל ואת הקב"ה אי אפשר להשיג, וברגע שיהודי לומד תורה אז לא מספיק שהוא ממלא את עצמו בידע של התורה אלא הוא צריך לקחת את התורה בשביל להגיע להקב"ה, וזה על ידי אמונה, וזה ישראל ואורייתא וקוב"ה חד הוא.

התורה מקשר בין בני ישראל להקב"ה

איתא בגבורות ד' התורה היא כמו אמצעי שהוא מקשר שני דברים יחד, כך התורה היא הקשור בין השם יתברך ובין האדם, ודבר זה ידוע איך התורה היא כמו אמצעי בין השם יתברך ובין האדם, ולפיכך נקראת התורה ברית בכל מקום בכתוב, כי הברית הוא החיבור, והתורה היא עצם החיבור בין השם יתברך ובין האדם.

בני ישראל ממשיכים אלקות לכל מעשה בראשית

איתא בשפ"א (תרנ"ח) במדרש ואל תדמיוני כו', אם כן יאמר קדוש, שאו מרום עיניכם כו' מי ברא אלה, בזכות מי עומדין, בזכות אלה שמות בני ישראל, ואלה בזכות מי, בזכות אלה החוקים כו'. כי הנה הקב"ה רם ונשא, ואיך יוכל להיות כוח אלקות במעשה גשמיות. אך הוא על ידי התורה ובני ישראל, כמו שאמרו בראשית, בשביל התורה וישראל שנקראו ראשית. והתורה יש לה דביקות בהקדוש ברוך הוא, ובני ישראל בהתורה, וכל העולם בבני ישראל, ועל ידם נמשך אלקות לכל מעשה בראשית.

אדם צריך לקשר את כולם להקב"ה

מישהו שאל אותי אי"כ צריכים להתבטל לגמרי להקב"ה ולא לפגוש אנשים ולא להתעסק עם אף אחד, אבל האמת הוא בשביל זה הקב"ה צריך אותך כאן, קודם בשביל הפרט שלך שתחזיר לכלל, אבל אח"כ יש לך עוד עבודה של כל העולם בבני ישראל ועל ידם נמשך אלקות לכל מעשה בראשית, אי"כ קודם לקחת את הפרט שלך ולהחזיר אותו לכלל, ואז כל אנשים שאתה פוגש בעולם אז על ידי הפרט שלך שזה בשבילי נברא העולם אתה נותן את החלק שלך להקב"ה ואז אתה נותן גם מקשר את כולם לכלל, וזה עבודת האדם עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו, אני צריך ממך את הקשר כי אם לא ואתה חי בנתק אז הנפש שלך הולך כי או חברותא או מיתתא.

אין שלימות בעולם, או שאתה חי בשקר או בהכחשה

אחד מהדברים ששובר את האדם שחושב שרק הוא נכשל ואין עוד אחד בעולם שנכשל כמוהו, ואין עוד אחד כזה מוסכן כמו שהוא, אבל זה חלק מהניתוק שלו, ר' אשר אמר שאין שלימות בעולם, ואו שהוא משקר או שחי בהכחשה, אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, ולמה נקרא ישראל שולמית כי אנחנו אומרים מלך שהשלום שלו, כל אחד יש לו נקודה שמשם הוא מתקשר למלך שהשלום שלו, וזה שאין לשני את החיסרון הזה כי לי יש משהו אחר שאין לשני כל אחד יש לו את הנקודה שלו שמשם הוא מגיע למלך שהשלום שלו, והקב"ה חילק את הנקודות לכל אחד משהו אחר.

היצר הרע מחפש לנתק אותך מהכלל

וזה דבר נחוץ מאוד לא להתנתק מהכלל, כי כל מה שהשטן ועמלק מחפשים הוא דבר ראשון להתנתק מהכלל, והיסוד הוא שאדם צריך לדעת שהוא חלק מהכלל, והחיסרון שלו הוא כדי להגיע מזה להתקשר לכלל ולא להתנתק מכולם, כי אם הוא היה בשלימות אז הוא לא היה מתחבר אף פעם לאף אחד, אי"כ מה דוחף את האדם להגיע למלך שהשלום שלו, זה דווקא על ידי החיסרון שיש לו, ואז הוא מגיע לראות אפילו מה שיש לו הוא לא שלו והכל מאתו יתברך, ואז אפשר לחיות עם כולם, ומה היצר הרע עושה, מכניס לאדם שהוא שברירי ואף

פעם לא היה ממנו שום דבר ולא יהיה ממנו שום דבר, ואין כאן שום סיכוי להגיע לאיזה מקום, אבל לא שלחו את האדם בשביל שלימות בעולם, אלא בשביל שלימות של הקב"ה ולא שלך.

כל אחד יש לו תפקיד מיוחד לזה הוא נשלח לעולם

כלל הולך על הנפש אלוקי נשמה שנתתי בי טהורה היא, פרט זה אנחנו פרט מכל הפרטים, ואז או שמתחברים לכלל ואז אנחנו חיים אל חי וכולם בשמות יקרא, או שאנחנו חיים בפרט ולא קשורים לכלל, דבר ראשון צריכים את כולם כי כל אחד יש לו את התפקיד המיוחד שלו בעולם ואין דומה אחד לשני, ודבר שני צריכים לדעת שאנחנו באים מכוח אחד, הדומם יש לו תפקיד הצומח יש לו תפקיד החי יש לו תפקיד וכן המדבר יש לו תפקיד, אבל היחידי שיכול לחבר את כולם בחזרה להקב"ה זה רק יהודי, ואז לא רק שמחבר את עצמו אלא מחבר את כל העולם כולו ואז כולם אחד באחדות הגמור.

הקב"ה צריך את הפרט כי עולם חסד יבנה

וזה נקרא כלל הצריך לפרט כי הקב"ה צריך את הפרט כי עולם חסד יבנה עם זו יצאתי לי תהילתי יספרו, וכל פרט צריך להכיר את הקב"ה באופן שלו, וזהו ואמר ביום ההוא, ולמה לא כתוב ואמרו, אלא כל אחד יש לו את הדרך המיוחד שלו להכיר את הקב"ה, אבל מצד שני אלקינו שזה לכולם כי כולם מגיעים לאותו מקור, אי"כ פרט הצריך לכלל כי כולם צריכים את הכלל ובשביל זה ברא אותי להחזיר כל דבר להקב"ה, ולדעת אפילו שאני נמצא בכלל לחזור לפרט כי רק שם אני מכיר את הקב"ה בצורה המיוחדת שלי אם זה במחשבה או בדיבור או במעשה.

אדם צריך לדעת מה הכיוון שלו או למעלה או למטה

שתי אנשים הנמצאים על סולם אחד בדרך לעלות ואחד בדרך לרדת, מי יותר גבוה, אמר **הקאברנינער זי"ע** זה לא משנה כי העיקר זה הכיוון, זה שהוא למטה ובדרך לעלות הוא הרבה יותר גבוה מזה שהוא למעלה והוא בדרך לרדת, אדם יכול להיות ולהסתובב עם שלימות אבל ברגע שלא חי עם הקב"ה הוא בדרך לרדת, אדם שנמצא למטה אבל חי עם הקב"ה אז הוא בדרך לעלות, ואז יש לו כוח גרעיני עצום יתכן שבכמות הוא לא בדיוק כמו השיינע איד אבל מבחינת איכות הוא הרבה יותר גבוה מהשני, נכון כלפי הכמות אז אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, כמות אתה מעפר אתה ואל עפר תשוב, אבל מצד איכות הוא נצחי, מצד הגוף הוא נפרד ומצד שני הנפש הוא מחובר ויש לו בתוכו כוח גרעיני, עבודה של יהודי הוא להיות בשמחה כל הזמן, וזה על ידי עוז וחדווה במקומו כי ברגע שאדם נמצא במקומו של הקב"ה שם יש אתה השמחה, והעיקר שאדם יסתובב על הרעיון של הקב"ה אפילו שזה רק דמיון אבל זה אמת לאמיתו.

עבודת האדם להעלות כל הברואים למעלה

ונשמות בני ישראל נקראו קודש, קודש הולך על חכמה, ושם המקום הכי גבוה שאפשר להגיע בעשר ספירות, ושם החכמה מאין תמצא, כמו שכתוב **קודש ישראל לד' כו'**, בני ישראל הם יכולים לקשר היש לאין, כי הם נמצאים במקום שנקרא חכמה. **אבל נשתלחו בעולם הזה** לכאורה בשביל מה שלחו אותנו לכאן לעולם הפירוד, כי הלא אנחנו חכמה ומה אנחנו

קשורים לעולם הגשמי, אלא שלחו אותנו לכאן להעלות כל הברואים. כל מה שאתה רואה להגיע מזה לאין עוד מלבדו.

וזהו הרמז שכתוב מה טעם פתח בבראשית, בשביל כוח מעשיו הגיד לעמו כו'. עבודה שלנו זה למשוך כל דבר להקב"ה ובשביל זה שלחו אותנו לכאן. וכבר כתבתי בזה פעמים רבות.

בני ישראל הם יכולים לברר מלכותו יתברך

איתא בשפ"א (פקודי - תרל"ו) כי הנה המשכן היה תיקון כל הבריאה כמו שאיתא בזה"ק, והיה לרמז כל הנמצאים בעולם הזה איך הם מרומזים לדברים עליונים ותלויין במאמרו של הקב"ה. וזהו העדות שבני ישראל מבררין בעולם הזה עלמא דשיקרא, שאין עדות רק לברר הספק. יש לאדם מלא ספיקות והיחידי שיכול לברר את הכל זה בני ישראל שהם אתם עדי. וכל הבריאה גם כן עדות על ישראל, שהרי על ידי בני ישראל מבורר כבוד ד', שהכל לכבודו ברא. רק בני ישראל הם יכולים לברר כבוד מלכותו יתברך בעולם, וזה שכתוב רש"י מה טעם פתח בבראשית, כוח מעשיו הגיד לעמו כו'. פירוש, שבני ישראל עצמם הם דבקים בשורש העליון, מקום ההתחדשות עצמו, כמאמר החודש הזה לכם, מצוה ראשונה, בשורש האחדות למעלה מהטבע, אם כן כל הבריאה היתה רק לברר כוח בני ישראל, אשר בכוחם לברר כבוד שמים גם בעולם הזה הגשמי.

בני ישראל עושים שלום במרומו

ובני ישראל מקיימים העולם, הם עושים שלום במרומו, ועל ידי שלום שעושים ועל ידי זה שהם משעבדים לבם למקום, לכן היה ביכולתם גם כן לעשות המשכן בגשמיות גם כן, ואיך באמת אפשר לעשות משכן, אלא שזה היה איפה שהמוח שלהם היה קשור ואז עשו אותו, והיה זה תיקון העולם, שהמשיכו השראת השכינה בעשיה.

ברגע שיש אחדות יש התחדשות

וזה פירוש החודש הזה לכם, כי ההתחדשות דבוק בבני ישראל, וברגע שבני ישראל נמצאים באחדות שם יש ההתחדשות, לכן בהיותם בעולם הפירוד מבררין זאת ההתחדשות בכל מקומות מושבותיהם. והעיקר להחזיר את הפירוד לאחדות.

אחרי החטא העגל התיקון הוא רק בפועל ממש

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. ובעת קבלת התורה נתקדשו בני ישראל ועלו למקומם האמיתי, קודש לד', והיה אז התפשטות הגשמיות והיה אז יצאו נשמתן והיה הקב"ה צריך להחזיר אותם, כי ברגע שחזרו לאחדות קרו כל הנ"ל, אכן אחר החטא שנאמר אכן כאדם תמותון, עד עכשיו הייתם כמו מלאכים ומעכשיו יהיה משהו אחר, הוצרך לחזור להיות התיקון בבחינת מעשה בראשית, ומאז כבר לא היה יכול לתקן דברים רק במוח והיו צריכים לעשות בפועל, כל פעולה שאתה עושה ברגע שאתה מגיע למבוא סתום או שזה במחשבה או בדיבור הסיבה לכך הוא כדי לדעת שאפילו מה שאתה כן עושה זה לא אתה אלא הקב"ה והעיקר להחזיר כל דבר להקב"ה, וזה ענין המשכן שמכוון נגד מעשה בראשית כמו שאיתא במדרשים. ועבודת האדם הוא להחזיר כל דבר מאיפה שזה מגיע. כ"ק מוח"ז מביא לה זצ"ל היה אומר בליל שבת מאביו הק', יתגדל ויתקדש שמייה רבה, בעלמא די ברא שזה הולך על

הבן כרעותיה שעושה רצון אביו ומגלה אותו. והרצון של הקב"ה הוא עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו.

התפקיד של יהודי הוא להיות עם הציבור ביחד

זה שכתוב ויקהל משה, כלפי מה שכתוב מקודם כי פרוע הוא, שניטל מהם האחדות שהיה להם מקודם. דהיינו על ידי חטא העגל נהיה פירוד, ועכשיו צריכים לתקן זאת ולחזור למצב הקודם, וזה נקרא ויקהל, התפקיד של יהודי הוא להיות עם הציבור ביחד לחפש לעזור לכולם ולהתפלל ביחד, ולדעת שאין קל כביר לא ימאס, וברגע שאנחנו מתאחדים ביחד אפשר לעשות יותר. וכמו שאמרנו שאיש זה אחד ושתיים זה אנשים, ולמה לא כתוב על שתיים אישים, אלא שתי אנשים זה כבר כוח הרבה יותר גדול משתי אנשים נפרדים, אדם יכול להרים עשרים קילו שתי אנשים יכולים להרים שמונים קילו, וברגע שאתה מתאחד הכוח שלך נהיה הרבה יותר חזק.

עיקר האחדות הוא הבא מקיבוץ הרבה פרטים

וכתבנו במקום אחר שיש אחדות הבא מקיבוץ הפרטים, אחדות הבא אחרי שיש פרטים זה אחדות הרבה יותר כדול ממה שהיה לפני זה. איתא (פורים - תר"יא) וזה שאמר המן ישנו עם אחד מפוזה ומפורד, שמביאין האחדות גם בתוך פיזור, שהיו אז בגלות, והעבודה בגלות היא למצוא נקודה האחדות גם בתוך הטבע, ועל זה חרה לו. כי הגוי רוצה רק להפריד את האדם, וברגע שזה לא הולך כמו שהוא רוצה או שהוא נכנס לייאוש או להפקרות ואז הוא נלחם בחזרה על זה, אבל כל הגוי רוצה דבר אחד רק לנתק אחד מהחיות, אבל עבודת האדם הוא לדעת שזה לא בא לנתק אותי אלא בא לחבר אותי ודווקא הפיזור מביא אותי לאחדות, שזה אחדות הבא דווקא מקיבוץ הפרטים. והעיקר למצוא בתוך הפרטים את האחדות, אין אדם עומד על דבר הלכה אא"כ נכשל בה, הכישלון בא לחזק אותך ולא להפריד אותך ח"ו.

ענין שם בענין עם אחד מפוזה ומפורד, שזה כוחן של בני ישראל בגלות, אבל מקודם לא היה צריכים לאחד אותם כי לא היו נפרדים היה ממש אחדות גמור כמו למעלה.

כל אחד יש לו זמן שמתעורר אצלו הרצון

ובעולמות תחתונים נמצא אחדות לעיתים, כמו שבת ויום טוב, כולם יושבים עכשיו בשיעור וכולם מאוחדים באותו רעיון, כמו שכתוב פעמים שמות, שאז אתם נפרדים, ופעמים בשם, ומתי זה בשם, דהיינו כשיש התגלות שמו יתברך. ומעין זה נמצא בלבבות בני ישראל, שאין לך אדם שאין לו שעה, כל אחד יש לו זמן שמתעורר אצלו הרצון, שמתעורר בו רצון ופתיחת הלב להשי"ת. וממילא הוא נמצא באחדות.

קודם החטא היו דבוקים באחדות

זה היום ולפעמים, אבל קודם החטא היו דבוקין תמיד בהאחדות. ואחר כך היה האחדות על ידי הי"ג פרטים שהתנדבו, עכשיו אמר הקב"ה להביא את המשכן, כי יש בתוכו י"ג פרטים, שזה אחד ואחד הוא י"ג, שקיבוץ הי"ג עולה גם כן אח"ד. לכן כתיב לפעמים ויעשו שזה פרט ולפעמים ויעש. והכל תלוי באותו מצב איך שהיו אז, לפני זה היה ויעשו שהיה אז עוד פירוד, וברגע שגמרו אותו נהיה ויעש שהיה אחדות אז.

לבקש מהקב"ה הראני ד' דרכך

זוה שאמר משה רבינו ע"ה ראו לשון יחיד קרא בשם שזה לשון רבים, אתם בעצם נפרד ובצלאל יעשו ממכם אחד, שהראה להם כי גם עתה נמצא בהם האחדות, וזה על ידי כשמעורין את לבם להשי"ת. והעיקר שצריכים לבקש מהקב"ה הוא הראני ד' דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה את שמך, ועל ידי יראה שמך יהיה יחד לבבי.

שיעור ג'

יום ג' כה' אדר

איתא בשפ"א (החודש - תרמ"ז - תרמ"ח) החודש הזה לכם, ואמרו חז"ל נתקשה משה רבינו ע"ה והראהו כזה ראה וקדש. לכאורה מה הכוונה בהנ"ל?

קידוש החודש תלוי איך אתה מסתכל על החודש

אלא הענין הוא, כי הקב"ה מסר קידוש החודש לבני ישראל, קידוש החודש תלוי איך אתה מסתכל על החודש, אותו ראש חודש וכל אחד יכול לראות משהו אחר בזה, יש כאלו שרואים בזה שאז הזמן שנכנס להם משכורת, יש כאלו שרואים בזה יותר פנימי, כי כתוב שלפני חטא העגל ראש חודש היה יום טוב, אי"כ יש אז התגלות מיוחדת שאין בימים רגילים, אי"כ קידוש החודש היה לפי מה שכל אחד ראה את החודש, אי"כ כזה ראה וקדש היינו שכל אחד יכול לראות בזה משהו אחר.

השגחה משתנה לפי הדביקות

עברנו עכשיו תקופה של שנה שהיה מגיפה בעולם, וגם בזה יש כאלו שחיו את זה בטבע והיו בפחד מוות כל השנה, אבל יש כאלו שחיו זאת מעל הטבע וראו זאת כהזדמנות לשינוי בהרבה דברים בחיים, וזה נקרא כזה ראה וקדש. וככה זה בכל הבריאה ובכל דבר, הכוח של יהודי הוא לראות כל דבר מעל הטבע. היינו שכפי מה שמרגישין המה ההתחדשות, מה שאתה מרגיש בזאת ההתחדשות, כך מתנהג העולם בזה ההתחדשות. הבעש"ט הק' אומר השגחה לפי הדביקות, כמה שאדם דבוק בהקב"ה ככה יהיה מושגח, אי"כ השגחה תלוי לפי הדביקות שלך ואצל כל אחד ואחד זה משהו שונה לגמרי. זה אותו השגחה ואותו הקב"ה, רק השאלה איזה סוג קשר יש לך להקב"ה, בחלק הכמות זה לא משנה ואצל כולם זה אותו דבר, רק החלק האיכותי זה משנה מאדם לאדם.

כל ראש חודש יש התחדשות חדש

וכאשר היו מקדשין על פי הראיה, הרגישו בני ישראל התחדשות בכל ראש חודש, וכל ראש חודש זה התחדשות אחר, וכמו שכל יום זה משהו אחר כי יום ראשון זה חסד ויום שני זה גבורה וכן הלאה, אבל הכל תלוי בראיה שלך על היום, אותו דבר כל ראש חודש זה משהו אחר לגמרי, כל חודש שייך לשבט אחר והכל תלוי בהסתכלות שלך על הדבר, וכמו בשבת אפשר לראות ההתחדשות של שבוע הבאה, אותו דבר בחודש אפשר לראות את ההתחדשות של החודשים הבאים, דהיינו לפי ההסתכלות שלך ככה נפתחים שערי שמים, וככה מתפתח הקשר שלך עם הקב"ה.

הקב"ה מחדש את העולם בתורה

וזהו הרמז זיל לעין טב וקדשיה לירחא, כי הרגישו מטוב הגנוז, והיכן גנוז בתורה, שבזה הטוב מחדש הקב"ה את העולם, כי איסתכל קוב"ה באורייתא וברא עלמא, מחדש הקב"ה מעשה בראשית, כמו שאומרים מחדש בטובו. והצדיקים ג"כ על ידי שחיים עם הקב"ה מקיימים את העולם, והכל תלוי בהסתכלות שלך.

עבודת האדם הוא לדעת שכל יום יש בו חידוש מיוחד

איתא בשפ"א (תצוה תרמ"ב) דאיתא אור שברא הקב"ה היה מאיר מסוף העולם כו', וגנזו לצדיקים, ואיתא בזוה"ק פרשת תרומה כי בכל יום יש נקודה מאור הנ"ל בעולם, ועל זה כתיב בטובו מחדש בכל יום מעשה בראשית. תיידע לך שכל יום יש געדאנק חדש לחדש, ואם אדם לא מגלה את הנקודה החדשה שבאותו יום אז בשביל מה ברא את היום הזה בכלל, ובשביל זה אני שואל תמיד מה חדשת היום, כי כל יום יש חידוש חדש בעולם.

כמה שאדם רוצה לראות ככה הוא רואה

איתא בשפ"א (שבת תשובה תרס"ג) דכתיב בכל יום, וירא אלקים כי טוב, אם כן בכל ימי המעשה האור גנוז בתוכם, ועל זה כתיב מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית. איתא בזוהר הק' כתיב ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, אמר רבי יוסי ההוא אור אתגניז, ואיהו אזדמן לגבי צדיקיא לעלמא דאתי, כמה דאוקמוה דכתיב אור זרוע לצדיק, וההוא אור לא שימש בעלמא בר יומא קדמאה, ולפני זה האור עוד לא היה בעולם, ולבתר אתגניז ולא שימש יתיר. רבי יהודה אומר אלמלי אתגניז מכל וכל לא קאים עלמא אפילו רגעא חדא. אם הקב"ה היה מגנז את האור לגמרי לא היה ח"ו קיום לעולם אפילו לרגע אחד, אלא אתגניז ואזדרע. כהאי זרעא דעביד תולדין זרעין ואיבין, ומניה אתקיים עלמא, ולית לך יומא דלא נפיק מניה בעלמא ומקיים כלא, דביה זן קודשא ברוך הוא עלמא. כל יום יש אור חדש אבל כזה ראה וקדש והכל תלוי בך כמה שאתה רוצה לראות ככה יהיה, ולפי הדביקות שלך ככה השגחה יהיה.

בחודש ניסן הוא התחדשות המגולה ומבורר בלי הסתר

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. והנה החודש הזה הוא התחדשות המגולה ומבורר בלי הסתר, וכמו ששבת הוא לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא, ואז אתה מקבל את ההשפעה של כל השבוע, אותו דבר בחודש ניסן אז הוא התחדשות המגולה ומבורר בלי הסתר. כי בטבע הקב"ה מנהיג העולם, והוא על ידי הסתר מימי המעשה, והאם להיות בטבע או מעל הטבע זה תלוי בהסתכלות שלך, אפשר להסתכל על כל דבר שזה טבע, ואפשר לחיות כל דבר שזה בא מעל הטבע, בדרך כלל יש הסתר אבל יש ימים שהקב"ה מגלה את עצמו קצת יותר.

יש זמנים שרואים יותר ויש זמנים שרואים פחות

למדנו שיש עשרת מאמרות עשר מכות ועשרת הדברות. הקב"ה ברא את העולם עם עשרה מאמרות שזה ההסתר, ואח"כ בא עשר מכות שזה התגלות, ובעשרת הדברות אז ראינו איך שכל דבר מקיים את העולם, והכל תלוי בהסתכלות שלך איך אתה רואה כל דבר, ויש גם זמנים מיוחדים שאפשר לראות קצת יותר, בחודש ניסן אפשר לראות את ההתחדשות שהוא מעל הטבע ואז אפשר לחיות שהקב"ה מנהיג גם את הטבע.

גוי יכול לחיות רק חיצוניות ומקרה

אכן לבני ישראל יש הנהגה מיוחדת פנימיות, גוי יכול לחיות רק חיצוניות ומקרה, יהודי יכול לחיות גם פנימיות, והוא דרך התורה. איסתכל קוב"ה באורייתא וברא עלמא, וכמו שאמרנו מקודם צדיקים מסתכלים בעולם ומקיימים את העולם. והוא שנאמר שער החצר הפנימית כו' וביום השבת יפתח, כתוב שם: כה אמר ד' אלקים שער החצר הפנימית הפונה

קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח. בשבת אפשר יותר קל לראות את הפנימיות. **שבשבת ההנהגה למעלה מהטבע, וזה הדרך מיוחד רק לבני ישראל, ורק בני ישראל הם יכולים לחיות עם הדרך, וביציאת מצרים התחיל התגלות זה הדרך הפנימי.** בעשר מכות אז התחיל הדרך הפנימיות ובעשרת הדברות אז זה התגלה לגמרי שראו אז עין בעין יראו שראתה שפחה מה שלא ראו יחזקאל במראות.

יש שתי מפתחות, אחד שייך להקב"ה ואחד לבני ישראל

אכן ביום החדש יפתח, הוא בכוח בני ישראל בעצמם, הכל תלוי בכוח של בני ישראל, כמו שכתבנו במקום אחר. איתא בשפ"א (פקודי תרמ"ג) וכתוב שער כו' הפונה קדים כו' יהיה סגור ביום השבת יפתח וביום החדש, הם ב' בחינות, שבת - הארה משמים, וחדש - מקום שצריך התחדשות, ותלוי בקידוש בית דין, בחינת תורה שבעל פה. והם כמו ב' מפתחות שיש להדלת, מפתח אחד כביכול להשי"ת בשמים, ומפתח אחד החיצון בלבנות בני ישראל.

שבת הוא מהקב"ה וראש חודש הוא מבני ישראל

איתא בשפ"א (מסעי תרנ"ט) כתיב שער החצר הפנימית כו' ביום השבת יפתח וביום החדש, אם כן הם ב' מפתחות, שבת הוא מפתח שנפתח מן השמים, כמו שאיתא מתנה טובה יש לי בבית גנזי, שנפתח שער הפנימיות, וראש חודש הוא בכוח בני ישראל, כמו שאומרים מקדש ישראל וראשי חדשים, ישראל דקדשינהו לזמנים.

היסוד של חסידות הוא לחיות עם הפנמה ועם נפש בכל דבר

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. שהוא כמו מנעל שיש לו ב' מפתחות, אחד דכתיב פתחו לי שערי צדק, וזה הקב"ה פותח לנו, ואחד שהקב"ה נותן לנו לפתוח וכתוב פתחי לי אחותי כו', והוא רוצה שגם אתה תברר את השגחה פרטית בכל מקום, ומפתח אחד נמסר לבני ישראל, וזה שכתוב החדש הזה לכם, הפתח שקורא עכשיו בראש חודש הוא לכם אתם פותחים את זה, וזה היסוד של כל החסידות לחיות כל דבר עם הפנמה לחיות עם הנפש ועם האחדות שיש בכל דבר, והוא בכוח י"ב שבטים, שיש לכל שבט כוח לפתוח שער המיוחד אליו. וכמו שאומרים בתפילת מוסף בראש חודש על כל חודש יש שם הוי-ה אחר, כי כל שבט יש לו את הדרך המיוחד שלו. כמו שכתוב פתוחי חותם, שאותיות של השבטים הם חקוקים לפניו יתברך, ובכל חודש נפתח שער מיוחד.

בתשרי היה בריאת העולם בטבע ובניסן מעל הטבע

וניסן ראש השנה לחדשים, שבו התחיל התחדשות דרך הניסים ונפלאות למעלה מן הטבע, יש תשרי שאז היה בריאת העולם בטבע, ובניסן ברא הקב"ה שאפשר לראות מעל הטבע. הבית אהרן אומר שיש בריאת העולם הגשמי והרוחני. שנוכל להיות בעולם ולא להיות בעולם זה קרה בחודש ניסן. ומסתמא בכל חודש ניסן מעכשיו מתחיל אמונה שלך שמתגלה התחדשות על כל השנה, כמה שאתה שואף בחודש הזה ככה יתגלה התחדשות על כל השנה. זקה"ק החקל יצחק זי"ע כותב שהרבי מלובלין זי"ע היה אומר כל יום מימי חודש ניסן מה יהיה בחודשים הבאים, יום ראשון היה אומר מה שיהיה בחודש ניסן, וביום שני אמר מה שיהיה בחודש אייר וכן הלאה. באותו שנה שנפטר אמר רק עד חודש אב ואכן נסתלק באותו חודש.

כל שנה בחודש ניסן הקב"ה בוחר בנו מחדש

כל פעם שבא ראש חודש יש התחדשות, וגם בשבת מברכים או ראש חודש שיוצא בשבת מקבלים את ההתחדשות שנוכל לראות אותו כשמגיע ראש חודש, וברור שכל אחד לפני ההסתכלות שלו על כל דבר. והעיקר שיהיה לו רצון לראות את זה, ואת ההתחדשות הזו והוא הבחירה שבוחר השי"ת בנו בכל שנה מחדש. כמו שאצל יציאת מצרים היה אז אשר בחר בנו, כמו"כ עכשיו הקב"ה בוחר בנו אתה בחרתנו מכל העמים ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת וזה קורה כל שנה מחדש בחודש ניסן.

עם כוונה פנימי עושים כל מצוה לשם שמים

זהו הרצון הוא פנימיות קיום כל הבריאה, כל בריאת העולם זה רצון וכל הבחירה שלך זה רצון, בטל רצונך מפני רצונו אז הפכתי כל דבר לכוח של הקב"ה, שנים שצלו פסחיהן זה אוכל לשם תאבון וזה אוכל לשם מצוה והם צדיקים ילכו בס, כי ברגע שהוא מכוון להקב"ה אז זה נהיה מצוה שזה צוותא שזה מאיר על כל העולם.

כל שבת מקבלים רצון לעוד שבוע

ועל זה מברכין בשבת קודש ורצה בנו ושבת קדשו הנחילנו. אנחנו מודים על הקב"ה שהוא רוצה בנו, ולא רק שרצה בנו אלא דכתיב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, הוא הברכה שכתב בזה"ק בפסוק ויברך כו' יום השביעי, כל שבת אנחנו מקבלים רצון חדש לעוד שבוע, כיון דלא אשתכח ביה מנא מה ברכתא אשתכח, איזה ברכה יש ביום השביעי, אלא כולא בשביעאה תליא, עיין שם. הכל תלוי ברצון שלך, הברכה שיש משבת על כל ימות השבוע תלוי לפי הדביקות שיש לו בשבת להקב"ה ככה הוא יכול למשוך ברכה על כל השבוע, דהיינו שתיים עושים אותו דבר השאלה רק איפה המוח שלך נמצא, ואת זה אפשר לקבל בשבת ובראש חודש ולמשוך אותו לכל ימות השבוע.

בשבת הקב"ה פותח לכולם את הרצון

היינו הברכה ברוחניות שמתגלה רצונו יתברך, את הברכה כל אחד מקבל בשבת, ועל זה כתיב ביום השבת יפתח, הקב"ה פותח בשבת לכולם את הרצון שנוכל להגיע לשורש של השבת ולקבל שם את כל השפעות טובות. איתא בזוהר הק' רבי יצחק אמר כתיב ויברך אלקים את יום השביעי, וכתיב ששת ימים תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו, כיון דלא משתכח ביה מזוני מה ברכתא אשתכח ביה. והברכה הוא כמו שכתוב פותח את ידך כו' לכל חי רצון, ועיין בזה"ק פרשת בשלח.

יש סדר מיוחד לניסים

והנה המהר"ל כתב בהקדמת ספר גבורות ד' לבטל דברי הפילוסופים כי אין מאמינים שיעשה הקב"ה נס לשנות סדר הטבע, הם לא מאמינים בדברים שמעל הטבע, והשיב הוא דכמו שיש סדר לטבע כמו כן יש סדר מיוחד לניסים, עיין שם. מי מוביל את מי, הם מאמינים שהנגלה זה משהו נפרד, אבל יהודי יודע שיש סדר מעל הטבע וזה מנהיג את הטבע, דהיינו הקב"ה מנהיג את העולם מעל הטבע נכון שכאן בעולם זה יוצא בצורה של טבע אבל עבודה שלנו זה להפשיט אותו ולראות בכל דבר מעל הטבע וכן זה בכל פעולה שקורה כאן בעולם.

עבודת האדם הוא לדעת שהבלתי גבול מנהיג את הגבול

איתא בגבורות ד' אבל כמו שיש לעולם הטבע סדר מסודר נוהג על פי טבעו, כך יש לניסים סדר גם כן, כי הניסים בעולם במה שיש לעולם קשור וחבור והתאחדות עם העולם הנבדל, יש ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין הממלא מגיע מהסובב והם קשורים אחד עם השני, ויש לזה סדר מסודר, כי אין הדבוק ההוא רק בסדר מסודר, ומפני זה לא יתחדשו הניסים רק בזמן מן הזמנים ואינם תמידים, והכל תלוי בהסתכלות שלך על כל העולם, כי מאיליו נמשך אל החיצוניים, אבל ההסתכלות שלך צריכה להיות שיש כאן הקב"ה שמנהיג העולם ומחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, דהיינו הבלתי גבול נכנס לגבול, ומי מנהיג את הגבול הבלתי גבול מנהיג אותו, ובשביל זה צריכים להודות לו כל יום מחדש כי המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית.

עיקר הסדר הוא מעל הטבע

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. ולדעתי נראה עוד, שלא רק שיש סדר לטבע וסדר לניסים, אלא עיקר הסדר הוא מעל הטבע וחוף מהסדר זה הטבע, כי אדרבה, הטבע אינו סדר מיוחד רק לעיני בשר שהם טבעיים, להם נראה שהטבע זה הסדר, אבל עיקר הסדר הוא מעל הטבע אבל באמת עיקר סדר הוא דרך הניסים והנפלאות שהם מהקב"ה שאינו בדרך הטבע, ומעשה בראשית שברא בו הטבע וזה נראה לך שזה הסדר הוא פסיעה קטנה שיצא מן הסדר. הטבע הוא לא הסדר, אלא בשביל שיהיה בורא ונברא הקב"ה יצא מהסדר שלו וברא העולם. המכתב מאלהו אומר מה ההבדל בין ניסים לטבע, אלא דברים שהתרגלנו בהם נקרא טבע, ודברים שאנחנו לא רגילים לזה נקרא אצלנו ניסים.

עבודת האדם הוא לדעת שהטבע הוא ג"כ נס כמו הנס בעצמו

ומביא משל אם כשמים אדם לאחר מאה ועשרים באדמה ולמחרת יצמח אדם חדש כל העולם יהיה על גלגלים מזה, לכאורה מה ההבדל בין זה לגרעין ששמים בתוך אדמה וצומח מזה משהו חדש, אלא שלזה התרגלנו ואנחנו לא שמים לב לזה ולדברים שאנחנו לא רגילים לזה זה נס. אבל העיקר לדעת שגם הטבע הוא נס. וזה עבודה האדם בעולמו, וכמו שאמר הנועם אלימלך זי"ע על הפסוק ובני ישראל הלכו ביבשה כבתוך הים, כל עבודה שלנו הוא לראות את המעל הטבע בתוך הטבע, ואז הוא מתחבר להקב"ה ויש הארה מלמעלה, ויש לו הרחבת הדעת וקשר בורא וכל השפעות טובות.

דברי המדרש על פסוק אלה תולדות השמים והארץ

ובמדרש בראשית בפסוק אלה תולדות השמים והארץ, דורש, הן אלה קצות דרכיו כו'. וז"ל המדרש: אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, כתיב הן אלה קצות דרכיו וגו', אמר רב הונא כל מה שאתה רואה קצות דרכיו של הקב"ה הן, אמר רב הונא הרעם הזה בשעה שיוצא כתיקונו אין כל בריה יכולה לעמוד עליו. אמר רב הונא אם על סדרו של רעם אין אתה יכול לעמוד, על סדר של עולם על אחת כמה וכמה, אתמהא. ואם יאמר לך אדם יכול אני לעמוד על סדרו של עולם, אמור לו אחרי מלך בשר ודם אי אתה יכול לעמוד, אחרי מלך מלכי המלכים הקב"ה אתה יכול לעמוד, אתמהא.

אם בזה אתה לא מבין בהקב"ה אתה מבין

היה יהודי שקראו לו רבי ישראל ליפשיץ ע"ה והיה לו אח שקראו לו רבי יוסף ע"ה. ומישהו שאל אותו שהוא רוצה להבין בהקב"ה. ענה לו בחזרה רבי יוסף למה היציאות של העז הוא ככה ושל פרה זה משהו אחר. ענה לו אותו יהודי שהוא באמת לא יודע. ענה לו בחזרה רבי יוסף אם בזה אתה לא מבין בהקב"ה אתה רוצה להבין. דהיינו אדם צריך לדעת שלא מבינים שום דבר בהקב"ה, א"כ זה רק קצות דרכיו אבל להבין באמת אנחנו לא מבינים שום דבר.

אדם שחי באמונה יראה את הקולות

שכל הבריאה הוא משהו ונקודה קטנה להבין מתוך זה חכמתו של יוצר בראשית. אבל זה רק אמונה ולא יותר מזה. ובאמת במעשה בראשית החכמה נסתרת בלי סדר, כי שם הכל אחד, בראשית נמי מאמר הוא כי הכל נמצא שם, וזהו מקום של תוהו ובוהו, אבל זה לא אומר שאין שם כלום, יש שם הכל רק בשבילי שאני לא רואה את הסדר זה תוהו ובוהו, וזה עצמו החילוק בין עשרה מאמרות לעשרת הדיברות, ואז היה וכל העם רואים את הקולות, אפילו שאי אפשר רק לשמוע קולות אבל ברגע שאתה חי מעל הטבע אז וישימיני ברחמי שנית לעיני כל חי לאמר, דהיינו לעתיד לבוא השמיעה יהיה במצב של ראייה ממש בבחינת וכל העם רואים את הקולות, ועל זה כתיב מגיד דבריו ליעקב כו', רק בני ישראל הם יכולים למשוך את דבריו שזה עשרת הדברות לראות אותו בבריאת העולם, שהסדר של הבריאה נמסר לבני ישראל בכוח התורה.

אדם שחי עם הקב"ה הוא שמח

ומה הבחירה שלנו, לבחור שאין לנו בחירה, הכל נמצא למעלה ומה שהיה הוא זה מה שיהיה והקב"ה מנהיג את הכל, אלא כל ההבדל הוא, כמה שאתה חי עם הקב"ה וכמה אתה נפרד ממנו, השגחה לפי הדביקות וכמה שאדם נמצא בדביקות יותר הוא מושגח יותר והוא מאיר יותר ויש לו הרבה יותר רצונות והוא הרבה יותר בשמחה, אבל אדם שלא חי עם הקב"ה הוא לא שמח, יכול להיות שתי אנשים באותו מקום אחד שמח ואחד עצוב, וזה לא תלוי במצב האישי אלא תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר מאיפה זה מגיע, וברגע שחיים עם הקב"ה אז הוד והדר לפניו עוז וחדווה במקומו, וברגע שאתה לא חי עם הקב"ה שם מתחיל הצרות.

להיות סגור או פתוח תלוי באדם עצמו

ולכן הגם כי תשרי ראש השנה לכלל הבריאה, שזה לכל העולם ולכל הטבע, אבל לבני ישראל אבל סדר המיוחד לבני ישראל הוא בניסן, איסתכל קוב"ה באורייתא וברא עלמא, העולם הוא נעלם וטבע אבל הקיום של העולם הוא על ידי הצדיקים שזה תלוי כמה אתה מקשר כל דבר להקב"ה ככה מקיימים את העולם. בהתחלה הגיע לכאן מחלה הנקרא קורונה שלא ידעו מה זה כלל, אבל עכשיו שעבר שנה ומסתכלים אחורה יש אנשים שנבנו מזה ויש אנשים שרק נשברו וכבר שנה שלא יוצאים מהבית, וזה תלוי בהסתכלות שלך איך אתה מקבל כל דבר, להיות סגור או פתוח תלוי באדם בעצמו.

אדם לא יכול להגיע עד הסוף אלא לקל גומר עלי

כי הטבע היא מוסתרת שלא בסדר, מה שאדם הפנים במשך השנה זה כבר א"ב בשבילו וצריכים להמשיך ולהתקדם הלאה בחיים. כמו שכתוב בקהלת מבלי אשר לא ימצא האדם

את המעשה כו' האלקים מראש ועד סוף, וז"ל הפסוק: גם את העולם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלוקים מראש ועד סוף. ופירוש המצודות: גם את העולם - גם כל דרכי העולם ותועלותיו נתן בלב בני אדם להבינם עד תכליתו אם יעמיקו בהשכל רב. מבלי - רצ"ל מלבד זאת אשר לא מצא האדם די חכמה לדעת ולהבין את המעשה אשר עשה האלקים מראש ועד סוף, דהיינו כמה שאדם משיג ומבין אם אמנם יכול להשיג מה מהם, מכל מקום לא ישכיל הכל עד התכלית. אדם לא יכול להגיע עד הסוף, אלא הוא צריך להתחיל ואז לקל גומר עלי, צדיק נקרא אדם שמוכן לראות את הקב"ה כל הזמן, ואת הכוחות האלו מקבלים משבת וראש חודש וימים טובים שהקב"ה נותן לנו.

ליל הסדר הכוונה שהניסים הם סדר העולם

ובני ישראל על ידי התורה יכולין למצוא הפתח לסדר הדרכים כפי מה שרצה הקב"ה בבריאת שמים וארץ. כמובן שאי אפשר להגיע אליו יתברך כי אינו גוף ולא משיגי גוף אבל את הסדר אפשר למצוא, ויש ליל הסדר לכאורה הלא אותו לילה הכל היה חוץ מהסדר ולמה קוראים לזה ליל הסדר, אלא ליל הסדר נקרא שהניסים והנפלאות הם סדר העולם והטבע הוא חוץ מהסדר, א"כ ליל הסדר אז נפתחו הכל וכולם ראו את הקב"ה ממצרים שלו ומשום הכי זה נקרא ליל הסדר. ובשבת גם כן מתגלה דרך הפנימיות וסדר המסודר, ואז יש איתערותא דלעילא בלי איתערותא דלתתא, לכן לא אשתכח ביה מנא, כי הטבע אינו בסדר הנ"ל, וזה הסדר הוא בשורש העליון. וראש חודש שזה מקדש ישראל והזמנים, וכדי לזכות לכל הנ"ל תלוי בעבודה שכל אחד מכניס.

הקב"ה ברא יום מיוחד שזה שבת

דכתיב ימים יוצרו ולא אחד בהם, עיין שם בפירוש רש"י. וז"ל: ימים יוצרו ולא אחד בהם, כל מעשה האדם ותכלית הימים גלויים לפניך כאילו יוצרו כבר, אף על פי שלא היה אחד מכולם עדיין כאן בעולם, ואלו הם פלאי מפעלות אלקים ומשפט גבורתו שעתידות גלויים לפניו טרם תבאנה. ימים יוצרו ולא אחד בהם, ולא יש עם וא"י ועם אל"ף. לסוף ימים רבים היו עתידין להבראות ולא היה עדיין אחד מהם נברא בהן, זהו פירושו לפי המסורת שכתוב ולא. ולפי המקרא שהוא נקרא ולו, כך פירושו, ימים יוצרו, ימים העתידיים להבראות, ולחלקו בירר אחד את יום השבת. הקב"ה ברא יום אחד שזה שבת.

בעולם הזה נמצא התגלות מימים הקודמים

כי היה הבריאה מסודר לפניו יתברך שמו קודם שהוטבע בטבע וגשמיות, עד ביאת משיחנו, וכמו שאומרים אתה יצרת עולמך מקדם. איתא בשפ"א (חיי שרה תרמ"ח) דכתיב ימים יוצרו ולא אחד בהם, והכתיב ולא, פירש רש"י כשהיו הימים עומדים לפניו יתברך לא היה בהם ממשות עדיין, והקרי ולו, הוא יום שבת, עיין שם. והענין כמו שאומרים אתה יצרת עולמך מקדם, ומכל מקום נמצא בעולם הזה גם כן התגלות מימים הקדמונים הנ"ל, כמו בשבת קודש שהוא מעין עולם הבא, כמו שכתוב ביום השבת יפתח. וזה צריך להיות החשיבה של כל יהודי.

אין שבת שדומה לשני

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. וזה הציור נמסר לבני ישראל בכוח התורה, ומתגלה בכל שבת וחודש. אין שבת שדומה לשני, וכל שבת הוא משהו חדש שלא היה. וגם בראש חודש כל חודש

זה משהו חדש. בשו"ע כתוב שלעולם היה צריך להיות יום טוב בראש חודש אלא בחטא העגל הפסדנו את החג הזה. ואצל הנשים קצת נוהגים יום טוב, כי הם לא תופרים וכדומה. וזה רמז ג"ן סדרים דאורייתא, כי בכל שבת יש התגלות מיוחדת שאין בשבת אחרת כלל, שמתגלה בכל שבת סדר מיוחד. ואמרו ג"ן סדרים, רמז לגן עדן, כי בגן עדן נמצא הציור הנ"ל, וכל הבריאה שלמטה יש לה חלק בציור הנ"ל שבגן עדן.

בכל שבת יש סדר מיוחד שאין אותו בשבת אחרת

איתא בשפ"א (אמור תרמ"ח) וכמו שיש ג"ן סדרים דאורייתא, ובכל שבת סדר פרשה אחרת בקריאת התורה, וכמו כן בשמים כדאיתא בזוה"ק ויקהל, והיינו שהתורה כולה שמותיו של הקב"ה, אבל הסדר משתנה בכל פרשה וכל שבת בצירופים שונים. היינו שבכל שבת יש סדר מיוחד, ולכן יש ג"ן סדרים דאורייתא, שבאלו הסדרים מתחדש סדר מיוחד לכל שבת.

שיעור ד'

יום ד' כו' אדר

איתא בשפ"א (החודש - תרל"א) **כתיב ויקהל קודם מצות שבת**. לכאורה צריכים להבין מהו העניין של ויקהל קודם שבת?

איפה שהמוח שלך נמצא שם אדם נמצא

אלא יש אנשים שמתאספים אבל הם לא ביחד, כתוב עלה אלי ההרה והיה שם הכוונה לא מספיק שעלה אלי ההרה אלא והיה שם אתה צריך להיות שם. יש אנשים שנמצאים פיזית במקום אבל המוח שלהם לא שם, יש אנשים שבמוח הם שם אבל פיזית הם לא שם. ומשום הכי אמר הקב"ה שויקהל לא מספיק ואני צריך גם שבת שזה אומר שהמוח שלך יהיה עם עצמך, וברגע שאדם אחד עם עצמו ממילא הוא אחד עם כולם, אחד שלא מצליח להיות אחד עם כולם הבעיה הוא שלא אחד עם עצמו.

ברגע שמתאחדים אפשר לשיר אותו ניגון

הבעש"ט הק' אומר כתוב יחד הרים ירננו, ובמקום אחד כתוב הרים כדונג נמסו. לכאורה למה במקום אחד כתוב יחד הרים ובמקום אחר לא כתוב יחד הרים, אלא הרים הולך על המידות כשם שפרצופיהם שונות כך דעותיהן שונות, כל אחד יש לו המידות שלו המעשים שלו החשיבה שלו ואף אחד לא דומה לשני, אבל ברגע שאנחנו מתאחדים אז הרים ירננו אנחנו יכולים לשיר אותו ניגון, טעמים הוא הכי גבוה מעל התגין נקודות ואותיות, אדם שחי עם עצמו הוא יכול להיות עם כולם ביחד. משא"כ הרים כדונג נמסו ברגע שכל אחד הוא בפני עצמו ולא באחדות עם כולם אז לפני ד' נמסו ולא נשאר זכר מכל הגויים, גוי לא יכול להגיע לאחדות ורק יהודי יכול להגיע לאחדות.

אדם שחי באחדות עם עצמו הוא חי באחדות עם כולם

כי בשבת מתאחדין ברזא דאחד. שלא יהא לבך חלוק על המקום, המקום שאתה נמצא עם הלב צריכים להיות באחדות אחד. כשאדם לא באחדות עם עצמו הוא לא יכול להיות באחדות עם אף אחד. שבת זה זמן שכל הבריאה מתאחדין, הקב"ה לא מתיישב על הכיסא שלו עד שלא מתאחדין. ומה נקרא להתאחד, אלא זה עיקר ענין שבת להיות כל הרצונות כל אחד יש לו את הרצונות שלו וכוחות האדם כל אחד יש לו את הכוחות שלו. **דבוקין בשורשם**. ברגע שאתה דבוק בשורש ואתה יודע שכל מה שיש לך הוא לא שלך אלא הכל מאת הקב"ה אז אתה באחדות גמור עם כולם. ולהיות דבוק בשורש בא עם החשיבה שלך ועם הפנמה שלך שהוא נקודה הפנימיות חיות השי"ת שיש בכל אדם, כמו שכתוב ויפח באפיו כו', הרי כל אחד הוא חלק אלוקי ממעל וברגע שהוא מתאחד עם עצמו הוא מתאחד עם כולם. וזה כל עבודה של רבי וחסידים לדעת שאחרי שהשגתי את כל השגותי אני טיפש ומאמין. ושם קטן וגדול כאחד כי כולם צריכים להגיע לאמונה ושם אפשר להתאחד.

אדם שחי באחדות מגיע למנוחת הנפש

וזה ענין השביתה בשבת, הרי אדם מחפש את המנוחה בשבת וכמו שאמרנו שבת וינפש, נפש הוא גם מנוחה וגם רצון, ואיך מאחדים אותם, אלא ברגע שאדם חי מאיפה הנפש שלו מגיע

זה נותן לאדם את שבת וינפש ואת האחדות, אבל ברגע שאדם חי נפרד אז אין לו מנוחה עם עצמו ולא עם אף אחד. אף אחד לא יכול להלחיץ אותי רק אם אני לחוץ. שבת הוא יום מנוחה וזה נותן לאדם כוח להיות אחד אתו יתברך. וזה משה רבינו רצה שיהיה ויקהל אבל כמו שבת, דהיינו כמו בשבת מתאחדים כך ויקהל יהיה עם אחדות גמור.

התכלית הוא להתחבר לכלל בחזרה

וכן כתוב בזוה"ק על פסוק אל יצא איש ממקומו, עיין שם בפרשת ויקהל. יש כלל פרט וכלל, כל אדם שהוא פרט צריך להתחבר לכלל, כלל הוא כללות ישראל אדם צריך להתחבר למקור מאיפה כל הרצונות שלו מגיעים וכל הכוחות שלו וכל החיות שלו, והכל מגיע מאת הקב"ה נכון שהקב"ה ברא אותנו פרטים אבל התכלית הוא להתחבר בחזרה לכלל, אבל זה לא מספיק להיכנס לאצילות ולא לעשות שום דבר, אלא בהתחלה יש כלל שזה כללות העולם ואח"כ יש פרט שזה בשבילי נברא העולם ואח"כ צריכים לבטל את עצמנו לכלל.

אחד שהוא באחדות עם כולם יהיה לו כוח להיות באחדות עם עצמו

וכדי שהפרט יהיה בשלימות עם הכלל שלו, מצד אחד כל אחד הוא רק את אחד מהתורה ומצד שני כל אחד כלול מכל התורה כי אדם עולם קטן הוא, וכדי להגיע לזה להיות אחד עם האין סוף הוא צריך להיות באחדות עם כולם וכדי להגיע לזה צריכים להיות באחדות עם עצמו ואח"כ אפשר להיות באחדות עם כולם, ברגע שאתה אחד עם כולם יהיה לך כוח להתאחד עם הכלל הפרטי שלך, וזה הולך הלוך וחזור קודם צריכים להיות באחדות עם עצמו ואח"כ מגיעים לאחדות עם כולם וככל שאתה מתאחד עם כולם אתה יכול להתאחד עם עצמך עוד יותר. כלל הצריך לפרט ופרט הצריך לכלל, וזה עיקר מנוחת האדם בעולם.

העיקר שאדם לא יעזוב את המקום שלו

איתא בשפ"א (בראשית תרל"א) ופירוש ויכלו, מלשון כלתה נפשי, כי הוא הביטול, שכל דבר מתבטל לנקודה חיות שיש בהם מהשי"ת, וזהו נקרא מנוחה, שהיא שביתות הכל ומקום ושורש הכל. ואז אדם מרגיש שהגיע הביתה ויש לו את הרגיעות שם. ועל בחינה זו נאמר הוא מקומו של עולם, וכמו שכתוב אל יצא איש ממקומו ביום השביעי כו'. העיקר שאדם לא יעזוב את המקום שלו.

עבודת האדם הוא להמשיך השראת השכינה במעשה ממש

ואא"ז מו"ר זצלה"ה הגיד מה שקודם החטא נזכר המשכן ואחר כך שבת, ואחר החטא נזכר שבת קודם המשכן. בפרשת כי תשא שם מוזכר קודם המשכן ואח"כ שבת ובפרשת ויקהל מוזכר קודם שבת ואח"כ המשכן. אלא משכן הוא מלשון להמשיך עבודת האדם הוא למצוא את הקב"ה בכל מקום בעולם, וברגע שאדם חי עם הקב"ה הוא בבחינת משכן, וברגע שאדם לא חי עם הקב"ה הוא במלאכה וזה מפריד אותו מהקב"ה, כי עבודת החול הוא ענין מלאכת המשכן, לכאורה הלא מלאכת הוא דבר נפרד ומשכן הוא אחדות, אלא על ידי שאדם ממשיך את הקב"ה בכל מקום זה אחדות, להמשיך השראת השכינה במעשה ממש.

חנוך היה תופר נעלים והיה מיוחד אז יחודים

יש פירוד ויש אחדות, שכינה הוא מצב של אחדות כשאדם חי עם הקב"ה בכל מקום, אבל במעשים כל אחד עושה אותו בצורה שלו, אבל על ידי שאני חי שלא אני עושה אלא הקב"ה עושה אז אנחנו מתאחדים, לפני חטא העגל היינו יכולים לגשת ישר למעשה וכמו שכתוב חנוך תופר נעלים ואין לך קבלת התורה גדולה מזו, כי לא רק שתיקן נעליים אלא בכל תפר שעשה היה מיוחד יחודים גדולים מאוד, א"כ בכל תפר היה חי עם הקב"ה, ואחרי החטא אז נהיה מצב של השגנו עונותי ולא יכולתי לראות אדם צריך כבר עזרה למצוא את הקב"ה בכל דבר, וממילא צריכים לכתוב קודם השבת ואח"כ המשכן.

שבת נותן לאדם כוח לחיות עם הקב"ה

כי עבודת החול הוא ענין מלאכת שזה הפירוד המשכן שזה האחדות, להמשיך השראת השכינה שזה האחדות במעשה ממש שזה הפירוד. ושבת הוא עליה וביטול, ולכך קודם החטא היתה עבודת החול הכנה לשבת, והיה אז עבודה מלמטה למעלה, ואחר כך אחרי החטא שאנחנו מסתכלים על העולם כדבר נפרד מהקב"ה, היה נצרך סיוע השבת לעבודת החול שהוא מלאכת המשכן כנ"ל. שבת נותן לנו את הכוח לחיות עם הקב"ה, ואז באמצע השבוע יהיה לנו ג"כ לחיות אחד עם הקב"ה. א"כ צריכים שתי שבתות, כי לפני החטא אז היה מספיק שבת אחד כדי להיגאל מגלות, כי אז היה להם את הכוח להגיע מימות החול לשבת, אבל עכשיו אי אפשר להגיע מימות החול לשבת אלא צריכים שבת לפני שיכין אותי לאמצע השבוע ואז אני יקבל את השבת השנייה בשלימות.

אחרי החטא העגל נשאר נשמע בלי נעשה

וכן כתוב קלקלתם נעשה הזהרו בנשמע. אחרי חטא העגל נהיה שינוי, כי לפני החטא היה נעשה ונשמע ומעכשיו יש רק נשמע בלי נעשה. וח"ו הכוונה בלי עשיה, הכוונה אינו שלא צריכים לעשות יותר, רק שמקודם היו שומעים בעשייה בלי הקדמה של שבת לפני זה היו מקבלים עליהם להיות בלתי לד' לבדו, ועתה על ידי נשמע נזכה לעשיה, קודם צריכים את הנשמע שזה שבת ונשמע הוא בחינת שבת, כמו שכתוב לדעת כו', ששבת מביא ידיעה לאדם. שבת מביא ידיעה לאדם, רק השאלה מה אתה מחפש בשבת, אבל אדם שחי עם עצמו וחי עם האחדות והדעת שזה נקרא התקשרות בשבת זה הזמן לקבל את כל הנ"ל, א"כ גם בשבת וגם בראש חודש וגם בעת ההתבודדות זה זמנים שאפשר להתאחד עם עצמו.

יש זמנים שאז אדם יכול למצוא את עצמו

אדם שלא חי באחדות אז אין עצה רק או שיכנס לשבת או שיכנס לתפילה או שיכנס לפעלד, כי אז הזמנים האלו מביא את האדם לשורש שלו ואז יש לו כוח להתאחד עם עצמו ועם כולם. אדם שנכנס לפירוד הוא כמו מכשיר טלפון שהשתבש לגמרי, ואז או שאתה עושה ריסט ואז הכל חוזר בחזרה, אדם שנכנס לתפילה כדי לקבל את הפנימיות של התפילה הוא חייב לכבות את המפריעים שיש, וכן בשבת בטח שצריכים לכבות את כל המכשירים, וכן כשהולכים לפעלד צריכים לסגור הכל, כי בשבת זה זמן להתחבר כי הוא לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא, תפילה זה שיא הדביקות ואדם לא יכול לעמוד שם יותר משלוש שעות בפעם אחד, והתבודדות הוא המקום שאתה מנותק מאנשים וממעשה בני אדם וכולם נמצא במעשה הקב"ה.

בחודש ניסן אפשר לקבל מוחין גדולים

מסופר על הרה"ק רבי משה מסאמבור זי"ע שנסע לאחיו הרה"ק העטרת צבי זי"ע ועבר דרך יער גדול. ואמר ברגע שעבר את היער הרגשתי מוחין מיוחדים, אמר לו אחיו: עכשיו זה חודש ניסן והפרחים יוצאים והניצוצות הקדושות יוצאים החוצה וכשאתם עוברים אז לידם הם נדבקים אליו כדי שאדם יעלה אותם ויתקנם ומזה מקבלים מוחין גדולים.

ולכן עתה נזכר שבת קודם המשכן, עכ"ד ז"ל ע"ש ודפח"ה. והוספנו ביאור מעט. לפני זה היו יכולים ללכת ישר למשכן, אבל היום צריכים את השבת לפני זה ואז אפשר לגשת למשכן.

עיקר עבודה הוא לעשות מארץ שמים

והנה זה עיקר הרצון מאתנו הקב"ה שם אותך דווקא בתוך הנעלם הזה וההסתר הזה ובעולם הזה, כי הקב"ה רוצה להיות הארת הקדושה נמצאת בכל מעשה גשמי גם כן, הקב"ה רוצה שימשיכו אותו עד למטה. הבעש"ט הק' אומר השמים שמים לד', השמים שמים לד' זה הקב"ה עושה והוא לא צריך אותנו בשביל זה, יש לו למעלה מלאכים שרפים חיות ואופני הקודש, סאיז שוין הימעלדיג וויל הקב"ה האט עס שוין געמאכט אזוי, אבל והארץ שהארציות יהיה רוחניות זה נתן לבני אדם זה כבר עבודה שלנו לעשות מהארץ שמים, וזה כל עבודת האדם בעולמו. וכמו שאמר הרה"ק מקאצק זי"ע ואנשי קודש תהיו לי אני רוצה שתכניס בתוכך להיות קדוש וטהור.

יש חדש ויש התחדשות

כי לזאת נשתלח האדם לעולם הזה. וכתוב החודש הזה לכם, הפירוש, בידנו וכמו שכתוב חצי לד' וחצי לכם, יש חדש ויש התחדשות, חדש זה רק ברגע הראשון, אדם שקונה רכב אין חדש כמו הרגע הראשון ומאז זה מתחיל להתיישן מרגע לרגע כל הזמן, אותו דבר אדם שמגיע לרופא בגיל שבעים אומר לו הרופא שזה הוא זה זה כבר רכב ישן ולא חדש. כל זה בחיצוניות אבל בפנימיות אני צריך אתכם להתחדשות, לא בחיצוניות אלא בפנימיות שזה בידינו למצוא התחדשות בכל מעשה, למצוא את הקב"ה בכל פעולה. לכם - לכל צרכיהם. ואנחנו יכולים להגיע לכל זה.

אדם שחי עם הקב"ה הוא תמיד בהתחדשות ומעל הטבע

איתא בשפ"א (חיי שרה תרל"א) והכלל הוא, כמו שכתוב אין כל חדש תחת השמש, כמו כן להיפוך, כל מה שלמעלה מהשמש, חוץ לטבע, יש תמיד התחדשות, כי חיות ד' שיש בכל דבר הוא תמיד חדש, כמו שאומרים מחדש בכל יום כו', ופירוש תמיד בכל רגע. כל ההבדל הוא רק מתחת. ועוד איתא (בא תרל"א) כי חיותו יתברך יש בו התחדשות תמיד, כמו שאומרים מחדש בכל יום תמיד, ופירוש תמיד בכל רגע, רק מי ששוכח והוא תוך הטבע, כתיב אין כל חדש כו', אבל מי שנדבק בפנימיות חיות הש"י יש בו תמיד התחדשות, וזה שכתוב החודש הזה לכם, שיכול כל אחד מישראל לעורר התחדשות זה, על ידי אמונה שמברר בלבו שהכל מהש"י.

על ידי השלילו מגיעים לדעת שכל דבר מאת הקב"ה

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. וכשהמעשה דבוק בפנימיות חיות השי"ת, דהיינו לעשות פעולה ולדעת שזה לא שלך, ר' אשר היה אומר שזה עושים על ידי שחיים עם השלילי שזה חטאתי נגדי תמיד ומכאובי נגדי תמיד ואז על ידי החסר אונים שלך ועל ידי היסוד האין שלך אז אם יש לך משהו זה כוח הפועל שזה האחדות בנפעל שזה הפירוד, כוח הפועל בנפעל, אז יש תמיד התחדשות. וזה מתחדש כל הזמן, דכתיב אין כל חדש תחת השמש. למטה אין חדש אבל מעל השמש שם יש חדש, למה, כי ברגע שיש התחדשות אז זה נהיה אדם לגמרי, כל יום אדם צריך להגיד שלא עשני גוי אתמול הייתי גוי והיום אני יהודי, וזה הכוח של התפילה.

מי שחי בדרך לא מזדקן אף פעם

ועל ידי הביטול לשורש שלמעלה מהשמש, עוד מעט יסביר למה שמש זה פירוד ולבנה נקרא אחדות, ועל ידי זה הביטול שאדם חי אתו כל הזמן על ידי זה יש התחדשות תמיד. ואפשר לראות את זה אנשים זקנים תלמידי חכמים יש להם תמיד התחדשות. ר' אשר היה אומר ההבדל בין הדרך שלנו לדרכים אחרים, אתה יכול לראות אותו על ימי זקנה שזה נותן התחדשות כל הזמן ולא מזדקנים כלל.

עבודה שלנו הוא להתרומם ולרומם כולם

כי זה פירוש ראש חודש, מה היה מיוחד בראש חודש, דכתיב ביום החודש יפתח, הפירוש, הארה הפנימיות הגנוזה גם תוך הטבע. וכמו בשבת זה נפתח כמו"כ בראש חודש. ומאחר שקידוש החודש תלוי בישראל, הפירוש, שבני ישראל דבוקין במקור הארת החודש בשרשו. דהיינו בני ישראל הם למעלה מהעולם ולמעלה מהשנה ולמעלה מנפש ומכל המלאכים. ומצד שני אנחנו הכי למטה כי אנחנו אחרי חיה בהמה ועוף, אבל עבודה שלנו הוא להתרומם וברגע שאדם מתרומם הוא יכול לרומם את כולם. וכמו שאיתא בפרי הארץ אדם שרוצה להרים בנין גדול הוא צריך לרדת עד למטה ומשם להרים את הכל, כי אדם שרוצה להכניס את הבנין מהאמצע אי אפשר, א"כ ברגע שאדם יודע שהוא הכי שפל וברגע שמרים אז אפשר להרים את כולם.

בבריאת עולם הגשמי אין חדש תחת השמש

וזה החודש הזה לכם, כי ניסן ראש השנה לחדשים, וכמו שבת מחדש לך את כל השבוע ואז יש לך כוח לראות את הקב"ה בכל השבוע, אותו דבר ראש חודש שהוא ראש השנה לחדשים, שהוא הראש והשורש לכל החדשים, דיש בריאת העולם הגשמי שזה היה בחודש תשרי, ויש בריאת העולם הרוחני שזה בניסן, ומה ההבדל בין זו לזו, בריאת העולם הגשמי אין חדש תחת השמש, ובריאת העולם הרוחני אז יש ראש השנה לחדשים, וכל הזמן זה מתחדש, אדם מקבל את זה כל שנה מחדש כי בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל, לזה נקרא החודש הזה, כל הנביאים נתנבאו בזה ומשה נתנבאו בכה, אדם יכול להגיע לאספקלריא דנהרא שלו דווקא בחודש הזה. אמרנו שהרבי מלובלין ז"ע היה אומר כל יום מימי ניסן מה שיהיה בחודש אחר, ביום ראשון מה שיהיה בניסן וביום השני מה שיהיה באייר.

בשבת רואים את ההתחדשות עוד יותר

בחינת שבת ג"כ כן, ועכשיו מסביר למה קוראים פרשת החודש דווקא בשבת ולא בימות החול, אלא שזה אותו דבר כי שבת הוא לאו יומא דגופא אלא יומא דנשמתא והוא יכול להגיע לאחדות הגמור בשבת, וברגע שלמטה נהיה אז גם למעלה מתאחדים כל העולמות ואז הקב"ה מתיישב על הכסא שלו, ולכך סמכו פרשת החודש בשבת. וכן בכל ראש חודש מברכין בשבת, אנחנו מברכים את החודש עוד לפני ראש חודש, ולמה לא מברכים אותו בראש חודש בעצמו, אלא כל החודש הוא לראות את ההתחדשות בשבת רואים עוד יותר התחדשות, רק בראש חודש זה תלוי בבני ישראל מקדש ישראל והזמנים שזה איתערותא דלתתא, בשבת זה מקדש השבת שזה איתערותא דלעילא, ולכן מברכין ראש חודש בשבת, ששבת שורש חיות החדשים כנ"ל.

כל מה שיהיו במשך השבוע מגיע כבר שבת לפני זה

איתא בשפתי צדיק שכל מה שהיה בשבוע נמשך משבת קודש, ולכך מברכין החודש בשבת קודש, לקשר הראש חודש והמולד בשבת קודש. כל מה שהולך להגיע במשך השבוע כבר מגיע בשבת קודש שלפני.

דברי המדרש על השמש והירח

ואיתא אומות העולם מונין לחמה ובני ישראל ללבנה, לכאורה קשה למה, הרי מי יותר חזק השמש והלבנה אין לה מעצמה כלום ומקבלת הכל מהשמש, א"כ למה אומות העולם הם מקבלים מהשמש ואנחנו רק מהלבנה. עיין שם במדרש המשל. וז"ל המדרש: ישראל יורשים שני עולמות, העולם הזה והעולם הבא, ולכך מסר הקב"ה סוד הלבנה לישראל שיהיו הם מונים בה, והעובדי כוכבים מונין לחמה, לומר מה חמה אינה אלא ביום יתכן שהוא יותר חזק אבל הוא מאיר רק ביום והלבנה מאירה גם בלילה, כך אין מושלים אלא בעולם הזה, גוי יכול להאיר רק כזה אור אבל יהודי מאיר תמיד גם ביום וגם בלילה, גוי כשמגיע חושך הוא מאבד את עצמו, וכשם שהלבנה נראית ביום ובלילה כך ישראל מושלים בעולם הזה ובעולם הבא, וכשם שהלבנה היא של אור כך ישראל נוחלין האור.

הבעיה של השמש כי הוא חושב שהוא אור בעצם

והענין, דאור השמש הוא עצם ההארה, זה הבעיה שלו כי הוא חושב שהוא עצם ההארה והוא לא מקשר כל דבר לשורש הדבר שזה הקב"ה, ואז אתה יכול להאיר רק כשיש אור, וברגע שנהיה חושך אז אין לך כוחות יותר ואז אתה לא יכול לחדש עצמך ונהיה חושך מבחינתך, מה שנשתנה בכל יום מחושך הלילה לאור היום, כשיש אור הוא נמצא וכשאין אור הוא לא נמצא, כי חושך הוא יותר גדול מאור, כמו שכתוב יוצר אור ובורא חושך אור הוא בעולם היצירה וחושך נמצא בעולם הבריאה, א"כ ברגע שמגיע עולם הבריאה הוא לא יכול להיות שם, כי יש לו עצמות מעצמו.

הירח יודע שאין לו אור מעצמו

משא"כ הירח שאין לו עצמות מעצמו וכל האור הוא רק מה שמקבל מהשמש, וממילא הוא יכול להאיר תמיד אפילו בלילה כי אין לו מעצמו כלום וממילא הוא לא מוגבל בכלום. וכמסופר על אחד שאיבד את כל המשפחה שלו, ושאלו אותו איך אתה מחזיק מעמד ומאיפה

יש לך כאלו כוחות, ואמר אם אני חושב על הכוחות שלי אז בעצם אין לי, והיות שאין לי כוחות אז כל שנייה אני יודע שהקב"ה נותן לי כוחות. אותו דבר הירח שאין לו שום דבר מעצמו ממילא הוא יכול להאיר תמיד ולהתחדש כל חודש מחדש.

בלילה עולים לעולם הבריאה

אבל התחדשות אור הלבנה אינו יחוס השינוי מצד אורה, שהרי ביום אור יותר, בעצם הלבנה מאירה ביום הרבה יותר רק שלא רואים את זה, והחידוש של הלבנה הוא רק מצד שמאירה גם בתוך החושך. מה שהשמש לא יכול להאיר בלילה הוא, כי בלילה לא שיש חושך רק שעולים אז לעולם הבריאה ששם מקבלים הפשטה יותר ויש שם תוהו ובוהו יותר, וממילא זה חושך בשבילו כי אתה לא יכול להשיגו, וכדי להשיג את זה אדם צריך להתחבר באותם רגעים למקור של כל דבר, כי השמש אין לו באמת אור מעצמו אלא מהקב"ה, א"כ הירח שאין לו כלום ומה שיש לו הוא מהשמש, אז הוא יכול להאיר גם בתוך החושך, אצל הלבנה לא השתנה שום דבר והיא מאירה גם ביום וגם בלילה.

בגלל שהשמש לקח לעצמו ממילא הוא לא מאיר בלילה

כל הבריאה הוא משל ונמשל, וכמו שאמרנו אדמך אכנך ולא ידעתך וישווד לפי מעשיך, אנחנו יכולים ללמוד מהמעשים שלו אלינו לעבודת ד' יתברך, וברגע שהשמש לא מאיר אפשר שהוא הלך לטייל ויחזור מחר בבוקר, או שאפשר לומר שהשמש הוא יותר נמוך מהלבנה, כי האור שלו מגיע ממקום שהוא לוקח קצת לעצמו, וממילא הוא לא יכול להאיר בלילה, משא"כ הירח לא לוקח לעצמו שום דבר ואז האור מאירה גם בלילה.

ברגע שלוקחים לעצמם שם נופלים

יוחנן כהן גדול היה צדיק שמונים שנה וברגע שלקח לעצמו משהו והתנתק מהשורש מיד נפל והפך לצדוקי. השמש ברגע שלקח לעצמו קצת שם היה הנפילה שלו. וזה לימוד לדרך ולעבודת השם כי הנפילה קורה ברגע שאדם לוקח משהו לעצמו שם נופלים.

יהודי איפה שלא הולך שם החיות שלו

וזה ענין בני ישראל גם כן, שעבודתם למצוא בעולם הזה שהוא חושך ולילה, גוי ברגע שנהיה חושך הכל הולך ולא יודע מה לעשות עם עצמו. וכן ראינו זאת עכשיו בתקופה אחרונה כל הגויים שפתאום הגיע המגיפה הם לא יודעים מה לעשות עם עצמם, יש מדינות שהכל נסע שנים בדיוק על השנייה וכאן פתאום הכל השתבש להם לגמרי, וברגע שהם לא יכולים להיות כמו שהם רוצים הכל נפגם להם. אבל יהודי דווקא איפה שלא הולך שם מתקשרים לתורה עוד יותר. הארות התורה שנברא על ידה כל הבריאה. וזהו ישראל ואורייתא קוב"ה חד הוא. וזה שאיתא בעשרה מאמרות נברא העולם, מצד אחד זה נסתר ומצד שני ליתן שכר לצדיקים וכו'.

דבר חדש ברגע שזה יוצא מהמפעל הוא כבר ישן

וזה שכתוב החודש הזה לכם, למצוא הארת חודש הזה גם במקום ההסתר כנ"ל. וגם במקום של הסתר יהיה לך התחדשות. חדש ברגע שזה יוצא מהמפעל זה מתחיל להתיישן מיד, משא"כ אדם שחי עם הקב"ה וחי קשר בורא הוא מתחדש כל הזמן. ראש חדשים, יש לפרש

גם כן כנ"ל, כי כל פעולה שאדם עושה עם רצון וחמדה בלב יש הבדל אם שומעים את השיעור באקראי או שמקשיבים עם התחדשות, כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה אומר שזה לא תלוי מה אתה אומר אלא תלוי איך אתה אומר. וגם בעסקים אם נכנסים ישנוני הכל הולך על גלגלים וברגע שנכנסים עם התחדשות הכל דופק, א"כ אין יותר פריש בעולם מלחיות עם הקב"ה. **בחשק פנימי נקרא התחדשות כמובן.**

צריכים לקחת דרך מהיצר הרע

אבל להיות נקרא חודש הזה, הוא רצון אמת להשי"ת, זה נקרא לחיות עם אספקלריא המאירה, וברגע שאדם חי עם הקב"ה אז כי כל הרצונות שיש לאדם רק דמיון ומשל להוציא מזה דרך לעבודתו יתברך. כל מקום שאדם מגיע ואפילו שנתקעת שם וכמו שר' אשר אמר שאפילו מהיצר הרע צריכים ג"כ לקחת דרך לעבודת השם יתברך, מהעקשנות שלו ומחניפה שלו והוא לא מתבייש לעשות עוד פעם, ובדרך שאדם לוקח מכל דבר דרך לעבודת השם יתברך זה נקרא התחדשות.

בפסח אנו יוצאים עד אפס ומקום הכי נמוך

זה שכתוב החודש הזה כו' ראש חדשים, שיהיה בכל התחדשות נטמן התחדשות הזה שהוא ראש ושורש הכל, כנ"ל. וזה פסח שמורידים אותנו עד אפס ומשם אנו יוצאים ממצרים לגאולה שלימה. וברגע שאדם מבטל את עצמו אז הוא מגיע למקור של התחדשות.

שיעור ה'

יום ה' כז' אדר

אדם שרוצה עוד שם מתחיל הבעיות שלו

איתא בשפ"א (פקודי - תרל"א) במדרש איש אמונות רב ברכות כו', זה משה, אץ להעשיר, זה קרח כו'. וז"ל המדרש: ואלה פקודי המשכן, כך פתח רבי תנחומא בר אבא, איש אמונות רב ברכות, אתה מוצא כל מי שהוא נאמן הקב"ה מביא ברכות על ידיו, מי שאינו נאמן, ואץ להעשיר לא ינקה. איש אמונות, זה משה, שהוא נאמנו של הקב"ה, שנאמר לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, הוי איש אמונות רב ברכות, שכל הדברים שהיה גזבר עליהם היו מתברכים, לפי שהוא נאמן. ואץ להעשיר לא ינקה, זה קרח, שהיה לוי ובקש ליטול כהונה גדולה, לא היה לו מספיק מה שיש לו והיה רוצה עוד, ומה היה סופו, ותפתח הארץ את פיה. דהיינו ברגע שאדם רוצה ממה שיש לו שם מתחיל כל הבעיות.

משה רבינו הבין שזה לא שייך אליו

איתא בשפ"א (תרנ"ז) ומשה רבינו ע"ה איש אמונות, פירוש, להכיר את מקומו, וכל השייך אל השורש שלו. ולכן אף על פי שאמר לו הקב"ה ואעשה אותך לגוי גדול, ויהיה לך הרבה יותר ממה שיש לך עד עכשיו, לא קיבל, כי הבין שזה לא שייך אליו. שידע שזה הכוח של כלל ישראל שייך לשלושה אבות, ולא התדבק אלא לדבר השייך לו, זה בחינת נאמן.

לפי האמונה ככה מקבלים פרנסה

הבני יששכר דרש פעם בעיר מונקאטש ואמר: שגם היום יש לנו מן. ומי שהאמין המן הגיע אליו הביתה ומי שלא האמין היה צריך ללכת רחוק כדי להגיע לזה. ואמר שגם היום הפרנסה מגיע לפי האמונה שלך. אמר שם יהודי אחד שאצלנו יודעים כמה שגונבים יותר ככה מרוויחים יותר ואיפה אמונה נכנס לכאן. ובסוף הראה להם הבני יששכר שגם זה אמונה. אותו דבר כאן לפי גודל האמונה שלך ככה מקבלים פרנסה.

הברכה שולטת רק בדבר שאינו מנוי

לכאורה קשה למה המדרש עסוק עם איזה עשיר השמח בחלקו אץ להעשיר, ואיפה זה נכנס לפרשה הזאת. כי קשה לו למה נמנו דברי המשכן, הלא אנחנו יודעים שאין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין. והברכה שולטת בדבר שאינו מנוי. א"כ מה הולך כאן. והתשובה בזוה"ק גם כן, שכיון שהיה המנין על ידי משה רבינו ע"ה, היה בו ברכה. לכאורה למה כשמשה סופר מונה יש בו יותר ברכה מאצל משהו אחר.

ברגע שיש אחדות יש ברכה אפילו בדבר מנוי

וכלל הדברים, מה שבמנין אין ברכה שולטת, כיון שנפרד כל אחד בפני עצמו, ברגע שכל אחד כדבר נפרד בלי קשר אחד לשני שם אין הברכה שולטת כלל, ובלי מנין כשאדם לא סופר משהו ולוקח את זה ככולם ומקשר אותו להקב"ה, כי בעולם הזה אנחנו בעלמא דפרודא ולמעלה שם אין פירוד והכל אחד ממש, ואז הוא בכלל, ובכלל יש ברכה, כי הכלל דבוק

בשורש ומקור הברכה, שמשם נמשך חיות לכל. א"כ שם לא צריכים להגיע לפרטי פרטים ושם הכל נמצא.

משה רבינו קישר את המשכן למטה עם המשכן למעלה

איתא בזוהר הק' דכל מה דקיימא בחושבנא לא שריין תמן ברכאן בשלימו, וברכאן שריין במה דלא קיימא בחושבנא. תא חזי, משכנא דא קיימא בחושבנא, ובגין כך אצטריך לצלותא דמשה דישרי עליה ברכאן, דכתיב ויברך אותם משה, ומה ברכה בריך לון, יהא רעוא דתשרי ברכה על עובדוי ידיכון, וברכאן לא שראן על האי חושבנא, עד דקשר ליה משה במשכנא דלעילא, דכתיב אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה, ולמה כתוב פעמיים משכן, כי משה רבינו קישר אותו עד משכן שלמעלה. וברגע שחיבר את המשכן שלמטה עם המשכן שלמעלה זה הביא את הברכה אח"כ.

ככל שמתרחקים מתרבים

איתא בספר הישר, ידענו כי הבורא אחד והנבראים רבים, וכל אשר ירחקו הנבראים מן הבורא ירבו, וכל אשר יקרבו יותר קרוב להקב"ה ימעטו, כאשר אנו רואים בגזע עץ ככל שאתה יותר קרוב לשורש זה פחות ענפים וככל שמתרחקים זה נהיה ענפים רבים מאוד, כאשר הענפים רבים והעיקר אחד, בשורש ששם האחדות יש רק אחד. וכל אשר ירחקו הענפים מן העיקר ירבו וישתרגו, וכל אשר יקרבו ימעטו.

כימה שהעולם יותר קטן השמחה יותר גדולה

א"כ אדם שמסתכל מסביב רואה שיש יותר גויים מיהודים בעולם ויש יותר רשעים מצדיקים, ההסבר הוא ועל כן נמצאו הרשעים רבים כפי רחוק מן הבורא יתברך, ככל שמתרחקים מהקב"ה יש הרבה יותר, רשות הרבים יש הרבה אבל רשות היחיד יש פחות, והצדיקים מעטים מפני קרבתם לעיקר, ועל כן הבינתים אמצעים. ובעבור זה צריך אדם להשתדל במעשה הצדק ולהיות מהמעטים, כי כל אשר תמעט חברתם הוא לאות על מעלתם וקרבתם לבורא. באידיש אומרים כמה שהעולם יותר קטן השמחה יותר גדולה. דהיינו ברגע שמכניס המון זה רחוק יותר. הזידיטשוער רבי ברגע שהגיע אליו לשבת יותר מחמישים איש היה כולו סוער. מי יודע באיזה קליפות נוגה אני נמצא שבאים אלי כ"כ הרבה אנשים. דהיינו הם פחדו מן הפרסום.

ככל שמתקרבים מתמעטים

ובעבור כי הענפים רבים והעיקר ימעט עד אשר יגיע לאחד, וכל אשר ירחקו הענפים מן האילן ירבו, וכל אשר יקרבו ימעטו, כן הברואים, כל אשר ירחקו מן הבורא יתברך ירבו מיניהם ועיניהם, וכל אשר יקרבו ימעטו עד שיגיעו לאחד.

אדם שחי עם אמונה אין בעיה לספור

[נחזור לשפ"א שהתחלנו]. לכאורה אם מה שבמנין אין הברכה שולטת בו א"כ למה ספרו את בני ישראל, ולכך מי שהוא איש אמונות, משה רבינו שהיה אדם עם אמונה אין את הבעיה לספור, כי באמונה אין פירוד רק כשאין אמונה שם מתחיל הפירוד, באמונה הכל חשבון אחד, ומתי החשבונות משתבשים כשאין אמונה, אלקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות

רבים, אדם שחי עם הקב"ה זה ישר אבל אדם שחי בלי הקב"ה שם מתחיל הבעיות, פירוש, שנמשך אחר השורש, ואף שעושה מעשים גשמיים בפעולת הטבע, אבל המוח שלו היה מעל הטבע, ועיקר עבודת האדם הוא מכל מקום יודע וזוכר שהכל מהשי"ת, אפשר להתעסק בדברים נפרדים אבל הכל עם מטרה אחד בכל דרכיך דעהו.

משה רבינו חיה עסוק בעבודה ובמקור של כל דבר ששם הברכה

הרמב"ן אומר שבכל הפרשה כתוב מלאכה ובסוף כתוב עבודה, דהיינו שצריכים לעבור ממלאכה לעבודה, ואיפה שכתוב עבודה הכוונה עבודת השם יתברך, מלאכה נקרא שאדם עסוק בטכני של הדבר ועבודה נקרא שאדם עסוק במקור של הדבר ושם נמצא הברכה, וזהו יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידינו, ברגע שיש שם שכינה שם נמשכים למקור של הברכה.

אדם שחי עם הקב"ה לא משנה באיזה מצב הוא נמצא הכל אחד

הרה"ק מלעכוויטש זי"ע אמר שכתוב בהגדה כנגד ארבעה בני דברה תורה, אחד חכם אחד רשע אחד תם ואחד שאינו יודע לשאול. לכאורה מהו הכוונה אחד, אלא הכוונה הוא אם אדם חי שבכל מצב שהוא נמצא הקב"ה הביא אותך לשם אז לא משנה באיזה מצב אתה נמצא אתה חי עם הקב"ה, כי ברגע שאדם חי עם האחד הוא נמצא במקור של הברכה ושם הקב"ה שומר עליך. מכל מקום יודע וזוכר שהכל מהשי"ת, שורה ברכה במעשיו.

אדם שיש לו חשבונות רבים אין לו כלום

זה היפוך אץ להעשיר. למה אצלו אין ברכה, אלא כי אצלו אין אחדות וחי בפירוד ואז לא רק שלא מרוויח אלא הוא גם מפסיד, ולא מספיק הלוויה שהיה לו ורצה גם את הכהונה ואז שם הוא נפל. יכול להיות אדם שיש לו הכל ואין לו כלום ויכול להיות אדם שאין לו כלום ויש לו הכל. אם הוא חי שמה שיש לו זה מאת הקב"ה אז הוא מחובר להקב"ה וממילא יש לו הכל, אבל אדם שלא חי עם הקב"ה ויש לו חשבונות רבים כל הזמן אז אין לו כלום, דעת קנית מה חסרת דעת חסרת מה קנית, דהיינו כמו שאמר הרה"ק הרבי רבי בונם מפרשיסחא זי"ע אדם שאין לו פרנסה אני יודע מאיפה הוא חי, הוא חי מאמונה ובטחון, אבל אדם שיש לו פרנסה אז אני לא יודע מאיפה הוא חי.

כל זמן שלא משנים מה זה שמחה לא מגיעים לשם

דאיתא איזהו עשיר השמח בחלקו, לכאורה מהו הכוונה השמח בחלקו, לכאורה הייתי הרבה יותר שמח אם היה לי הרבה יותר מחלקי, הייתי רוצה דירה יותר גדולה הייתי רוצה להיות במקום אחר, אנשים עסוקים שאם הייתי בישיבה הזאת הייתי הרבה יותר מצליח ואז ממילא חסר לו שמחה. אבל ר' אשר אמר כל זמן שאדם לא משנה את הכוונה מה נקרא שמחה אז לא מגיעים לזה אף פעם. והיה אומר ששמחה לומדים מילד קטן, כתוב בתהילים ד' לא גבה ליבי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני. אומר רש"י: לא נטעתי נטיעות כדרך שעשה בני, אלא דומה אני לפניך כמי שאין לו ידיים ורגליים כגולם מוטל לנגדך. וממילא גלמי ראי עיניך, כמה שאדם יודע שבעצם הוא גולם ככה הוא רואה יותר, ואז הוא ראה שמי כן נותן לו שזה הקב"ה שנותן לו כל דבר.

עשירות נמדד לפי האיכות ולא לפי הכמות

ומאיפה לומדים שמחה מילד קטן, מתי הוא הכי שמח כשהוא בחיק אמו, ואחרי שאכל והחליפו אותו והוא נקי אז הוא מחייך, לכאורה למה הוא מחייך הרי הוא לא יכול להחליף את עצמו והוא לא יכול להאכיל את עצמו ולא יכול לעשות שום דבר, אלא השמחה הוא שיש לו הכל והוא לא צריך לדאוג לשום דבר, אם לא שויתי ודוממתי כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי, ככל שאדם חי שמה שיש לו הוא חלקו דהיינו מישחו חילק את זה ונתן לו את החלק שלו, וכמו אדם שמחלק אוכל ואתה עומד בתור כדי לקבל ואומרים שזה החלק שלך, אז אפשר להמשיך לתת לו את החלק שלו, אבל אדם שחי שעוד לא קיבל מה שמגיע לו, ואם הוא קיבל כבר את הלוייה הוא רוצה ג"כ את הכהונה, אז הוא לא יכול להיות בשמחה אף פעם, כי אין אדם מת וחצי תאוותו בידו, משא"כ אדם שחי עם הקב"ה הוא שמח, משה רבינו היה שמח עם מה שיש לו וברגע שרצו לתת לו יותר הוא אמר שזה לא שלו אלא שזה שייך לאבות הקדושים, א"כ העשירות לא נמדד לפי הכמות אלא לפי האיכות שאדם מודד אותו.

אדם צריך לדעת מה המטרה שלו בשביל מה הגיע לעולם

פירוש, שכל הרצון בעשרו רק מכוח שמיוחד הוא לחלקו, והעיקר שלא יהיה לבד חלוק על המקום, לדעת שהמקום איפה שאתה נמצא שזה מקומו של הקב"ה, א"כ שם הוד והדר לפניו עוז וחדווה במקומו ושם המקור של השמחה, מאחר שהזמין לו לו השי"ת זה, זה עצמו ברגע שחי ככה מביא לו שמחה, וחכן אינו אף להעשיר, כי מרבה נכסים מרבה דאגה, אדם שמחפש נכסים אז הוא מרבה דאגה, כי כל רצונו במה שמיוחד הוא לו. אדם צריך לדעת מה המטרה בשביל מה הוא נמצא בעולם הזה. הרמח"ל כותב יסוד החסידות ושורש העבודה לדעת בשביל מה באת לכאן, ועיקר הוא בשביל זיו השכינה, וברגע שאני חי שהקב"ה נתן לי את זה, שם אני חי ושם אני עשיר, טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף. וברגע שאדם מתנתק מהדעת אז יכול להיות שיש לו הכל אבל בעצם אין לו כלום.

נכסים נקרא שזה מכוסה ולא מגולה

ואא"ז מו"ר ז"ל הגיד על הגמרא הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר. אדר נקרא כזה גדר ששומר על העץ. אבל על פי עבודה אדר זה אדיר במרום ד', ופירוש נכסים איתא בגמרא על שנכסין מזה ונגלין לזה. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זי"ע אומר שהיה איזה עושר שהראה לכולם את העושר שלו עד שהפסיד הכל בסוף. אדם יש לו סכום מסוים כמה שהוא יכול ליהנות וברגע שהוא מבזבז אותו על פטפוטים ושטויות ולהראות לכולם מה שיש לו אז לא נשאר לו שום דבר בסוף. ומתי זה נכסיו מתי שזה מכוסה. וברגע שאדם מגלה הכל אז לא נשאר לו כלום.

כ"ק אאמו"ר זצ"ל אמר שהיה איזה עשיר שהלך למקווה ושמע שמדברים שם בדיוק כמה כסף יש לו, ושאל אותם אולי אתם יודעים כמה ילדים יש לי, הרי עשיתי שלום זכר וכום ידעו מזה עשיתי קידוש גדול וכולם דברו מזה ועל הכסף שאפילו אשתי לא ידעת על זה איך אתם יודעים. נכסיו צריך להיות מכוסה ולא מגולה כלל.

עשירות מתקיים על ידי שזה סוד

ודקדק, כי היה צריך להיות נקרא על שם שנגלה לזה. לכאורה למה קוראים את הנכסים על שם המכוסה ולא על שם הנגלה. והוא ז"ל תירוץ, כי הברכה שורה בדבר הסמוי מן העין, וזה קיום העשירות. מה מקיים את עשירות של אדם רק בזה שהוא מחביא אותו.

נכסיו נקרא המחשבות הטמונים בלב האדם

איתא בשיח שרפי קודש איתא בש"ס הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, שנאמר אדיר במרום ד'. והנה נכסיו נקראו המחשבות הטמונים בלב האדם. ובמוח שם נמצא האדם והאיכות שלו. ומה אתה חושב ומה אתה רוצה זה מכוסה לגמרי. ואמרו חז"ל למה נקרא נכסים, שמכסה לזה ונגלה לזה. ולכאורה למה נקרא על שם הכיסוי ולא על שם הגילוי. אך שהעיקר הוא מה שנקבע במטמוני האדם, אם החשיבה שלך בפירוד או באחדות זה נמצא במוח האדם. ובאחדות שם אינו גוף ולא משיגי הגוף, ושם שייך ברכה. כמו שכתוב באסמין כו'. דהיינו בדבר הסמוי מן העין. וזה כל עבודת האדם בעולמו.

הפנימיות של אדם הוא מכוסה ולא מגולה

וזהו צפונה לפני ד'. כתוב במדרש בשעה שהן קורין מקרא זה הקב"ה זוכר להם עקידת יצחק בן אברהם. לכאורה מה זה קשור אחד לשני. אלא מסביר החידושי הרי"מ כי הפנימיות של אדם הוא מכוסה ולא מגולה לכולם, כי הפנימיות מקום שנסתר ונכסה וצפון יהיה להשי"ת. עיקר זה עבודה וכמו שאמרנו שהם היה עסוקים בטכני והוא היה עסוק בעבודה, עבודה הוא צפון. וזה כמו עקידת יצחק שנעקד כל חיותו לד' יתברך, וזה עבודת האדם לחיות עם הקב"ה כל הזמן.

אדם שכונתו לשם שמים הוא דבוק אל האמת

עוד איתא שם: אדמו"ר מפשיסחא זי"ע היה שואל להרבי מלובלין, שהוא היה משבח בכל פעם ופעם להיות שפל, והיה שואל מה יתפעל מזה מאחר שהוא באמת שפל ונבזה, והיה מתרץ לו, שאם כל כוונתו לזה ואפילו שהוא באמת שפל ונבזה, אף על פי כן אם כוונתו בשלימות הוא דבוק אל האמת, ומקיים בעצמו בזה ולדבקה בו, ומזה תבוא התשועה והעזרה.

חדר אך מתפללים

הלעלובער רבי היה אומר שלפי התפילה אומרים דאוונען דאוונען. והכוונה בזה הוא שהתרגום על טמא הוא דאב אינון. אדם שרוצה להגיע לשרש של התפילה אז ככל שהוא חי דאב אינון אזי יותר הוא קשור להקב"ה. הביאלה רבי היה אומר שזה דאב אינון שזה אבא שלנו. ואפשר לומר ככל שאדם חי דאב אינון שזה השפלות אזי יגיע שזה אבא שלנו, ואז יראה שאם יש לו משהו שזה הקב"ה.

אפילו שהקב"ה מרים אותך לא לקחת לעצמו שום דבר

ועוד איתא שם: ארוממך ד' כי דליתני, קשה מדוע לא אמר ארוממך ד' כי הגבהתני. הטעם, כי בכל חסד וחסד שהקב"ה עושה לאדם צריך להיות שפל רוח ביותר ובמאוד, כי חסד הוא

דרועא דימינא, וימיני תחבקני, שהוא בחינת קרבת אלקים ממש ביתר שאת מלפנים, וכל הקרוב אל ד' ביתר שאת והגבה למעלה צריך להיות יותר שפל רוח למטה מטה, וזו היא בחינת ימין שבקדושה, וחסד לאברהם שאמר ואנכי עפר ואפר, ודליתני יש לו שני הוראות, רוממות ודלות, ולזה בחר דוד המלך ע"ה ואמר ארוממך ד' כי דליתני, דהיינו הגם שרוממת אותי גבוה למעלה נשארתי דל. מצד אחד הרמתי אותי ומצד שני נשארתי שפל ולא הסתחררתי מזה מה שיש לי משהו ויכולתי להישאר בשפלות שהייתי ולא נהיה יותר גדול מזה.

אדם צריך לקשר עצמו איפה שהוא נמצא

וסוף דבריו, שידע שהוא מכוח השי"ת, וזה יטע בהן אדר כו'. דהיינו בתוך הדבר בעצמו תחיה שזה מאת הקב"ה, בפועל יש לך הרבה אבל בכוח יש לך אחד. ולפי הפשוט יש לומר, שנקרא על שם שנכסה מזה, כמו שכתבנו שעיקר העשירות בזה שמיוחד הדבר לבעליו ונקרא שלו. וזה שלך. ר' אשר היה מספר שהרה"ק רבי אלימלך זי"ע היה פעם אחד בבית הסוהר ולא היה יכול להתפלל קריאת שמע וברכת התורה. הרה"ק רבי זושא זי"ע התחיל לרקוד, ואמר שעכשיו הסיבה לא להגיד שום דבר וזה רצון הבורא. סוף הסיפור היה ששאל את כולם לשמחה זה מה עושה, ואמרו לו שהם רוקדים סביב הבית הכסא, ואמר אם ככה שזה משמח אותם אני זרוק את זה. ואז אמר הרה"ק רבי אלימלך זי"ע עכשיו אפשר ללכת להתפלל. דהיינו אדם צריך לקשר את עצמו איפה שהוא נמצא.

לקחת את הדברים הנפרדים ולהחזיר אותם להקב"ה

וזהו גם כן איש אמונות, שכל מעשיו נמשכין אחר חיות השי"ת כנ"ל, ולכך שורה ברכה אף שנמנה, אדרבה, שגם כמו שכל דבר בפני עצמו, גם כן נמשך אחר השורש כנ"ל. העיקר לקחת כל הדברים הנפרדים ולהחזיר אותם בחזרה להקב"ה, ואז הוא חוזר עד להקב"ה.

שבת זהו מקור הברכות

וכן בשבת קודש שורה ברכה, על ידי שכל הדברים מתאחדין בשבת כי כל ברכאין דלעילא ונתא ביומא שביעאה תליין, כי אז כולם להתדבק בשורש החיות, כי אז חוזרים לשורש ואז נעשה כלי מחזיק ברכה כנ"ל. ושם נמצא הברכה של כל דבר.

אדם שדבוק בשורש שם יש שלום

איתא בשפ"א (ויחי תרנ"ה) ואמרו חז"ל כלי מחזיק ברכה היא שלום, ופירוש שלום, כשיש דביקות וחיבור עד השורש, כשאדם דבוק בשורש שם יש שלום. יש שלום בממונו ויש שלם בגופו ושלם בתורתו, שלם בגופו נקרא תתחבר לעצמך, ושלום בממונו נקרא לחבר כל הכסף שיש לך לחבר אותם להקב"ה, ושלם בתורתו נקרא לחבר את כל התורה שלך שיהיה תורת ד'. שלום הוא אותיות שלם ועם וא"ו החיבור שזה לחבר כל דבר להקב"ה. ומתי הזמן לזה, בשבת, ולכן בשבת כתיב ויברך כו' את יום השביעי, הואיל ובשבת מתעלן הכל אל השורש, ויכולין לקבל הברכה. ואיתא עוד (סוכות תרס"ג) שורש הברכה להיות דבוק בשורשו, ואז עושה פירות ותולדות, והוא ענין ברכת השבת. ויברך את יום השביעי, במה שמתעלה בשבת הכל אל השורש.

אדם שחי עם הקב"ה יש לו כוח להמשיך ברכות למטה

ואיתא (פקודי תרנ"ז) ולכן על ידו של משה רבינו נמשכו כל הברכות, כי הברכה תלויה בזה החיבור אל השורש. תלוי איך אדם חי את השורש של כל דבר. ושם נמצא הברכה. וברגע שחי עם הקב"ה יש לו כוח להמשיך את הברכה למטה. וזה ענין כלי מחזיק ברכה שלום, מה מחזיק את הברכה על ידי שאני חי שלם, כשהחלק שלמטה נדבק אל שורשו שלמעלה, נעשה כלי שלום, וחל הברכה.

צריכים להכיר את הגבולות בין הגוף לנפש וזה סוד העלחה

ואיתא עוד (תר"ס) כי החלק שלמטה אינו שלום רק בהתדבקות לחלק שלמעלה. וזה היה בחינת משה רבינו ע"ה, משה משה בלי פסיק. כי הוא היה מחובר להקב"ה. וכן אברהם אברהם כי הוא היה מחובר להקב"ה. ונקרא איש האלוקים. חציו איש וחציו אלוקים. אדם שמכיר את הגבולות שלו בין הגוף לנפש וחי שכל מה שיש לו בגוף מגיע מהנפש אז הוא חי בשלימות עם עצמו ועם כולם, וברגע שחי בפירוד אז הוא לא נהנה ממה שיש לו. וזה היסוד של כל הצלחה בעולם. וכן היה המשכן משכן כמו שכתוב כעיר שחבורה לה יחדיו.